

BİNBİR ROMAN

Cilt: 2 - Sayı: 37 - 25 kuruş

26 - Ocak - Çarşamba - 1949

RAYMOND, GABRIELE CANTAYI DOLDURMA- YA YARDIM EDER- KEN, EGLE, ONUN BARDAGINA KÜ- ÇÜK BİR ŞİSEDEN BİR İLAÇ DÖKER.

NEPTÜN GELDİĞİ ZAMAN YALNIZ BEN BU- LUNACA- GIM.

OTELE DÖNDÜKLERİ ZAMAN, ERTESİ SABAH YOL- CU SALONUNDA BULUSMAK ÜZERE GABRIEL DEN AYRILAN RAYMOND, EĞLENİN YATAK ODASINA CE- KİLMESİYLE YALNIZ KALIR. KILARININ KAÇTIKTAN SONRA GÖNDERDİĞİ MEKT- UBUNU TEKRAR OKUR- KEN, KENDİNDE BİR TU- HAFLIK HİSSEDER. KALKMAYA MÜVAFFAK OLAMAZ..

TUHAİ SEY, KAL- BİM DURACAK GİBİ OLUYOR... HER HALDE ASA- BİM ÇOK BOZULDU! BİRAZ UYUYABİL- SEM..

ÇIRPINAN KALPLER

DERİN BİR UYKUYA DALAN RAYMOND ERTESİ SABAH SENDEİ- YEREK KALKAR. VAPUR ON DA GELİ- CEKTİR..

EYVAH! SAAT ON- BİR OLMUŞ. NASIL OLMUŞTA BÖYLE U- YUYA KAL- MIŞIM?

RAYMOND, ZİLE BASARAK, UŞAĞI ÇAĞIRIR.

NEDEN BENİ UYANDIR MADI- NIZ? MATMA- ZEL NEREDE?

İKİ SAAT ÖNCE GİTTİ.. HÂ- TÂ SİZİN İÇİN, UYANDI- ĞI ZAMAN YOLCU SA- LONUNA GELSİN DE- Dİ..

FILHAKİKA EGLE, GABRIEL İLE YOLCU SALONUNDA NEPTÜNÜ BEKLEMELER.

TUHAİ SEY! RAYMOND NİYE GEÇİKTİ? VAPUR, GELİNCE BURADA BULUN- MAK İÇİN O FENA HAVA ŞARTLARI İÇİNDE NİYE BU YOLCULUĞU YAPTIK- ÖYLEYSE?

DÜN AK- ŞAM YOR- ĞUN OLDUĞU İÇİN, UYANDIR MADIM..

BU GELECEK KADINKİM?

GABRIEL, ŞÜPHEYLE EĞLEYE BAKAR..

KARISI SAYILABİLİR. DAHA FAZLA SOR- MAYIN..

SAYFA 37

BOŞ YERE UFKU GÖZLEYEN EĞLENİN SAB. RI GİTTİKÇE TÜKENMEKTEDİR..

GEMİ HÂLÂ GÖRÜNÜR-
LERDE YOK..

BELKİ DÜNKÜ
FIRTINA YÜZÜN-
DEN GECİKMIŞTIR.

7
14

NIHAYET RAYMOND DA GELİR. YÜZÜ ÇOK YOR-
GUN GÖRÜNMEKTEDİR. GABRIEL, RAHATSIZ O-
LUP OLMADIĞINI SORAR. FAKAT RAYMOND NEP-
TÜNÜN GELİŞİ İLE İLGİLENİR.

GEÇ KALDIĞIM İÇİN NEP-
TÜNÜN GECİKME SİNEDİ
SEVİNDİM.. DOĞRUSU!

BURADA BULUN-
MASINA BEN DE
TARAFTARIM!

BEN, YENİ BİR HE-
YECANA KAPILMANIZA
MANİ OLMAK İSTE-
NİSTİM..

BU SIRADA, BİRDEN BİRE
SALON MEMURLARI ARA-
SINDA BİR TELAŞ VE BİR KAZA
HABERİ DOLAŞIR.

GALİBA NEPTÜN BİR KAZAYA
UĞRADI!

KAZANI PATLAMASIN?

BATTI DI-
YORLAR!

HALK, LİMAN
REİSLİĞİNİN
SALONUNU
DOLDURUR.
LİMAN REİSİ
MİKRAFONLA
NEPTÜNÜN TOR-
PİLE ÇARPIP BAT-
TIĞINI BİLDİRİR.

BAYLAR! SAKIN
OLUN! DAHA KATI
MALUMAT BEKLI-
YORUZ.

ETRAFTAN ÇIĞLIK VE FERYATLAR YÜKSELİR.
HERKEZ BİRBİRİNDEN HAVADİS ALMAGA ÇALIŞIR.

NE OLMUŞ?
NEPTÜN
NEREDE?

HAKİKATİ
ÖĞRENMEK
İSTİYORUZ!

TRANSATLANTİK
BATTI. HEM YOL-
CULAR, HEM DE
PERSONEL ARASIN-
DA KAYIPLAR VAR.

RAYMOND DELİ GİBİ OLUR. GABRIEL İLE EĞLE
ONU BOŞ YERE TESKİN ETMEGE ÇALIŞIR.

ARTIK ONU BİR DAHA
GÖREMEYECEĞİM. BİTTİ!
HER ŞEY BİTTİ!

SAKIN OL! KLARA-
NIN KURBANLAR
ARASINDA OLDU-
ĞU HENÜZ BELLİ
DEĞİL!

BEN KURTULDUĞU-
NA EMİNİM!

Mr. KREMP BURADA DEĞİL

Nakleden: Semih DEMİRCİ

Myrt, bunun hakikat olduğuna bir türlü inanamıyordu. Bill ile gittikleri filmler gibi bir film seyrediyorum sandı. Fakat mütehakim ve korkunç sesi bir daha duyunca anladı, ki film filân seyretmemektedir.

«Ama Mr. Kremp burada değil, de.» diye düşündü ve telefona :

«Allo!» dedi. Mr. Kremp burada yok!» ve ahizeyi şarkkadak kapadı.

Köşe başındaki eczahanenin önünde, babası ile kardeşi Harry'ye «Allahısmarladık,» diyeli ancak yirmi dakika olmuştu. Babası «Artık eğlence yok, Myrt», demişti. «İyi bir iş sahibi oldun. Onu buluncaya kadar neler çektiğimizi unutma. Lucy'ye nekadary iyi muamele ettiklerini biliyorsun, bütün ihtiyaçlarını temin ediyorlardı. Harp esnasında çalıştığın fabrikadan ayrılır ayrılmaz seni hemen Lucy'nin yerine aldılar, eline de sana yetecek kadar para geçiyor. Talih sana hiç bu kadar gülmemişti, kızım. Mr. Kremp belki etrafında gençlerin dolaşmasından hoşlanmaz, onun için Bill'e de söy-

le; seni o kadar sık aramasın, anladın mı?»

Bill, Kremp'leri hiç sevmeydi. «Böyle adamın yanında çalışmaya mecbur olman beni deli ediyor, Myrt. Yeğenin Lucy çalıştı da eline ne geçti sanki. Dikkatli ol, sen güzel bir kızsın!» diye kaç defa ihtar etmişti.

Doğruydur. Myrt de Mr. Kremp'in bazen tuhaf tuhaf baktığını görüyordu.

Sonra Myrt onlardan ayrılarak yüksek topukları ile kaldırımların üzerinde seke seke yalnız başına uzaklaştı. Walton sokağına saptı. Burası daha karanlık ve uzun bir yoldu. Rüzgâr, iki taraftaki kara ağaçların yapraklarını hisırdatıyordu. Gittikçe hızlanan bir sağnak başladı. Yağmur içine işliyor, etekliğini bacaklarına yapıştırıyordu. Zavallı Lucy'yi düşündü. Bir akşam Mrs. Kremp'ten izin alıp evine gelirken karşısına, Walton sokağı ile Şimal sokağının birleştiği köşeyi hızla dönen bir yük kamyonu çıkmış ve kızcağızı çiğniyerek geçip gitmişti. Ka-

zayı yapan şoför, ele geçirilememiştir. Bill, o virajın bu kadar sür'atle alınmasını tuhaf bulmuştu, bu işlerden anlardı, çünkü kendisi de kamyon şoförüydü.

Myrt, Şimal sokağına kıvrıldı. Tam bu sırada karşıdan yıldırım sür'atıyla gelen bir kamyon sola saptı, peşinde mütemadiyen klâkson çalan bir polis otomobili vardı. Kamyon karanlık bir yaya yola girdi. Bir feryat işitildi, polis otomobili durdu, koşuşmalar ve silâh sesleri duyuldu. Yoldan bir adam ilerledi, sarhoş gibi sendeliyordu, yaralı idi. Biraz sonra düştü. Herkes başına toplandı. Myrt, adamın öldüğünden behsedildiğini işitti. Çalınan kamyonun içindeki iki kişi koltuklarının altında bir çanta taşıyarak kaçıp gözden kaybolmuşlardı. Birinin kolundan vurulduğu zannediliyordu. Myrt buradan bir an evvel uzaklaşmanın iyi olacağını düşünüp, vaktin her geçekinden daha erken olmasına rağmen acele ederek yürüdü.

Kremp'lerin apartimanına geldiği zaman merdiveni çıkıp kapının önünde durdu. Anahtarı kilide sokarken, günün birinde Bill'le evleneceğini ve artık kendi evlerinde oturacaklarını düşündü. Birden bire ini-

İçerideki ses: « Bunları sabaha kadar bu odada saklayabiliriz! » dedi.

Bodri

lik bir saadet duygusu kapladı. İçerisi, tahmin ettiği gibi karanlıktı, çünkü Kremp'ler perşembe akşamları dışarı çıkarlardı. Fakat Mr. Kremp'in çalışma odasının kapısının altından ince bir ışık sızıyordu.

Kendi kendine, «Tuhaf şey,» diye söylendi. «Eve hiç bu kadar erken dönmezlerdi.»

Belki de lâmbayı söndürmeyi unutmuşlardır, diye düşündü. Ayaklarının ucuna basarak, kapıya yaklaşıp dinlemeğe başladı. Kalbi kopacakmış gibi çarpıyordu.

İçerden bir ses, «Bunları sabaha kadar bu odada muhafaza edebiliriz,» dedi. Başka birisi, Mr. Kremp, cevap verdi: «Evet, fakat kız gelmeden evvel ortadan kaldırsak iyi olur. Şüphelenmesini istemem.»

İşkemleler kımlıladı ve birden bire odanın kapısı açıldı, Myrt ancak mutfığa giden aralığın ağzındaki perdenin arkasına saklanacak vakit bulabildi. Mr. Kremp arkadaşını uğurladıktan sonra ışıltı çalarak geri döndü, Odasının kapısında durdu, etrafı dinledi sonra içeriye girdi. Fakat kapıyı tamamiyle kapamamıştı. Myrt içerisini görebiliyordu. Mr. Kremp ceketini çıkarmıştı. Kollarından birinin altından bir sargının şişkinliği farkediliyordu ve üstünde de kırmızı lekeler vardı. Myrt perdeyi biraz aralayınca, Mr. Kremp'in demetlerle parayı bir çekmeceye tıkıştırdığını gördü. Korkudan her tarafı uyuşmuştu, buradan bir an evvel gitmesi lâzımdı. Çıt çıkarmadan, halıların üzerinden yürüdü, kapıyı açtı, tam bu sırada Mr. Kremp dışarı çıktı. Gömleğinin üzerine bir smoking giymişti.

«Vayy! Sen geldin mi Myrt?»

Myrt kendini toparlayarak cevap verdi; «Evet!» Nefesi tıkanıyordu.

«Şimdi mi geldin?»

«Evet Mr. Kremp, içeri giriyordum.»

Mr. Kremp, «Gördüm,» dedi. Bakışı sertleşmişti, sordu: «Hasta filân değilsin ya, hayâlet görmüş gibi bakıyorsun da...»

Myrt, «Teşekkür ederim, bir şeyim yok,» dedi. Artık kendisine tamamiyle hâkimdi.

Adam sırtına parlak bir muşamba giydi, şapkasını ve eldivenlerini aldı. Bir sigara yakarken, «Otomobile karımı almağa gidiyorum,» dedi. «Sen de gelsen fena olmaz, açılırsın biraz.»

Myrt şimdi Lucy'nin başına gelen felâketin sebebini biliyordu.

Mr. Kremp'le beraber, rüzgârın kara ağaçların yapraklarının arasından estiği karanlık sokaklara gidince Lucy'nin âkibetine uğrayacağını anladı.

Geriye dönüp kaçmağa çalıştı. Fakat Mr. Kremp önünü keserek üzerine yürüdü, yüzünde o tuhaf tebeşüm ve gözlerinde Bill'in sevmeyişi o acayip manâ vardı.

Tam bu sırada Myrt'in kolunun yanında duran telefon çaldı.

Mr. Kremp'ten evvel ahizeyi eline alıp, çabucak, «Allo!» dedi.

Adam bir eliyle ağzını takayıp, öbürü ile boğazına sarıldı. Genç kız zorlukla: «Yalnız Mr. Kremp burada değil, de.» diyebildi.

Telefonu kapayınca Mr. Kremp başını salladı, yüzünü tekrar o tebeşüm kaplamıştı, «Şimdi, gidelim,» dedi. Ve sigarasını söndürürken ilâve etti, «Unutma, bir de tabancam var ve söz dinlemezsen karışmam...»

Myrt yalnız bir şey düşünüyordu:

«Gitmemeliyim, onu burada oyalayıp, tutmalıyım» ve sonra sessiz sedasız Mr. Kremp'in avaklarının arasına yuvarlandı.

Kremp bir küfür savurdu. Kızı kaldırıp koltuğun üzerine fırlattıktan sonra koştu, karısının odasından kolonya getirdi, kızın yüzüne soğuk su serpti. Myrt bir türlü kendine gelmiyordu. Kapının zili çalınca, e-

(Arkası 14 üncü sayfada)

Binbaşı, ciddi bir tavırla: — O zamanlar gazetelerde bu meseleden bahsedildiğini okumuştum, dedi. Bu yazılar umumiyetle: «Göklerde bir aşk macerası» serlevhasını taşıyorlardı. Bahsettiğiniz o delikanlı da eski bir İngiliz ailesine mensuptu ve ailenin dokuzuncu Lordu idi. Neden o asaletmeapla evlenmediniz?

Genç kız, kısaca cevap verdi:

— Sıhhati yerinde değildi. Üstelik saçları da kızıldı. Bizim ailede ise kâfi derecede kızıl saçlılar var, diye düşündüm. Doğrusunu söyleyeyim mi? Tatlı tatlı arkadaşlık ederken birdenbire bana vurulması, âta öfkemi uyandırmıştı. Bu yüzden bozuştuk ve tayyare seyahatlerinden de vazgeçtik. Maamafih tayyaremi elden çıkarmadım ve ertesi yıl tekrar Avrupaya dönünce yalnız başıma birçok uçuş yaptım. Bir kere Lido'ya gittim; sonra bir defa Salzburg şenliklerine uçtum. Berline, hattâ Varşovaya kadar bile uzandım. Bu sene, eğer bizim bu Cimmi hikâyesi çıkmasaydı, Kahireye hattâ belki de Hindistana uçacaktım. Maamafih bu projenin suya düşmüş olduğuna pişman değilim, çünkü girişmiş bulduğumuz bu sergüzeşt bana hayli heyecanlı geliyor... Bu sefer Avrupayı, büsbütün başka bir güzellikte görüyorum. Sanki casus teşkilâtına girmişim gibi bir şey... Eskidenberi gizli teşkilâtta çalışmaya bayılırdım.

Dallasla Kantin, Şark ekspresine binmek için yola çıktıklarından sonra binbaşıyla Patrisya akşam yemeklerini Ritz otelinin Grill-room'unda geç vakte kadar sürdürmüşlerdi. Ne Hartigan genç kıza, ne de Patrisya ona, birlikte Baden-Badene uçmaya karar verdiklerini haber verip vermediğini sormamıştu.

Genç kızın bu kararında kat'i olduğu besbelliydi. Çünkü Ned, kendisini akşam yemeğine almaya geldiği zaman Patrisyayı nazik bir Aero-Club memuruyla birlikte haritaları tetkik eder bir halde bulmuştu. Genç kız binbaşıya, herşeyin hazır olduğunu söylemişti: Tayyaresi, şafakta, hazır bir halde kendisini bekliyecekti ve otomobilini de daha önceden trenle Baden-Baden'e gönderdiği için araba, ertesi akşama kadar orada olacaktı. Binbaşı bu izahatı duyunca keyiflenmişti. Seyahat dediğin böyle lüks olmalıydı. Bir ara, Dallasla yalan söylediğine sıkıldıysa da sonradan nasıl olsa buluştukları vakit için doğrusunu anlatacağını düşünerek teselli buldu. Fikrince Mis Feyne karşı nazik davranması, hepsinin menfaati için lâzımdı. Zaten genç kızın konuştuklarından hissettiğine göre Dallas, biçareye bir hayli kaba davranmış olacaktı.

İkisi de uzun zaman, yemeğin sonunda getirttikleri kahve fincanlarının başında kalakaldılar.

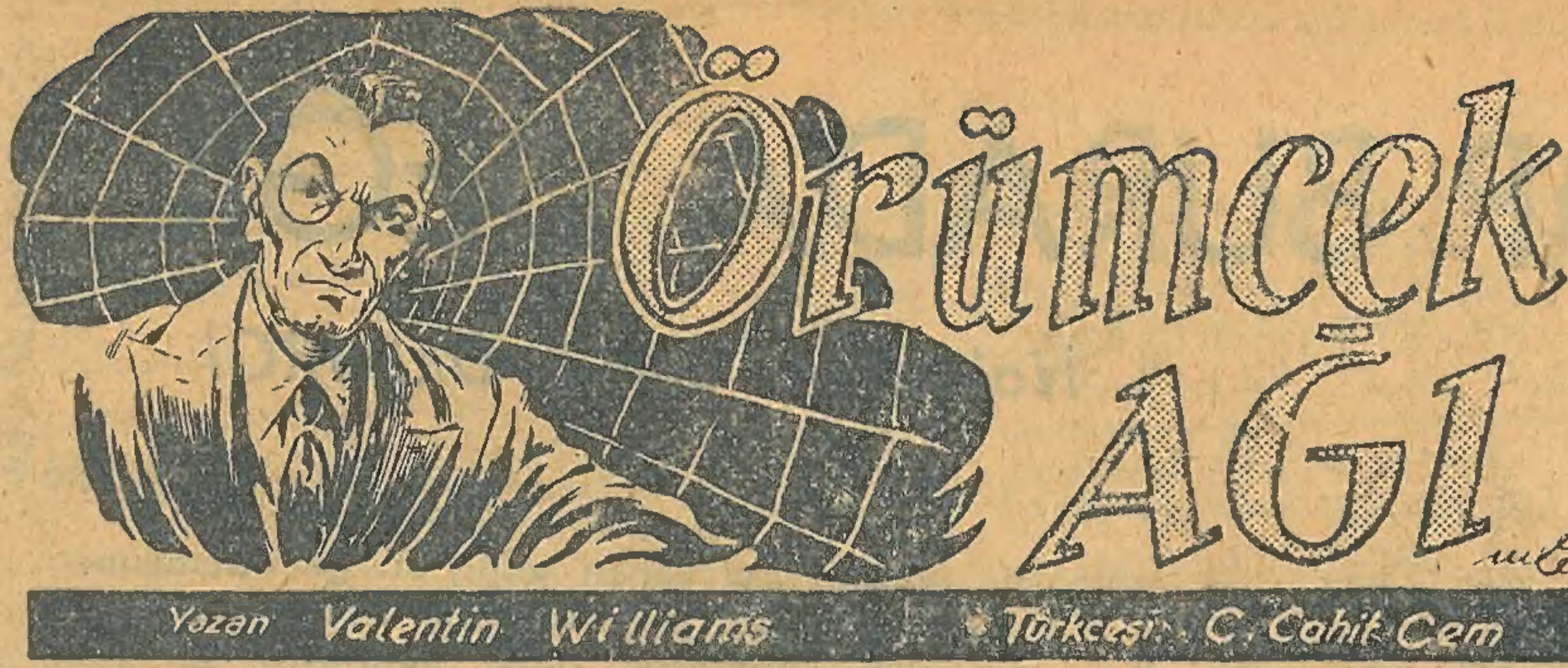
Nihayet binbaşı sigarasının külünü silkerek:

— Ben şahsan gizli teşkilâtta hiç çalışmadım, dedi. Fakat orada çalışan birçok ahabım vardır. Hepsi de, bu mesleğin bir hayli tiksindirici olduğunu söylerler. Çünkü iki yüzlü ve iki taraflı çalışan erkekli kadınlı bir sürü insanla temas etmek mecburiyeti varmış. Eğer siz de onları duysaydınız casuslukta hiç bir romantik cazibe olmadığına, bilâkis basbayağı hırsızlığın bile bu işten daha temiz olacağına inanırdınız, Romanlarda melekler halinde tasvir edilen kadın casuslara gelince, hence onlar, sadece romanlardadır.

Genç kız:

— Amma da aşağıladınız ha! dedi.

— Gayet doğru dediniz. Bu meslek, aşağı ve üstelik de çok monoton bir meslektir. Fakat dostumuz Okevud gibi bir kahraman bu işe girer de birinin peşine düşerse o za-

Büyük ve Heyecanlı Casus Romanı: 19

man tabii, durum değişir. Ve bizimki gibi gayet sakın bir dekor içinde bile çok heyecanlı maceralar yaşanabilir.

« Bizimki gibi » derken eliyle, bütün lokantayı kavrayan bir hareket yapmıştı. Lokantada ise kendilerinden ve bir masada yalnız başına oturarak önündeki surahiye dayadığı Temps gazetesini okuyan başka bir müşteriden gayri kimsecikler yoktu. Onun da zaman zaman gazetesinin üstünde uzun burnu görünüp kayboluyordu.

Binbaşı sözüne devam etti:

— Okevud, gizli teşkilât işlerinde en umulmadık zamanlarda, en akla gelmez hâdiselerle karşılaşıla-

dığı tayyareci tulumu içinde hârikulâde güzel olduktan başka tayyaresini de Fransa ve Cenup Almanyanın ormanlarla kaplı tepecikleri üzerinden ustalıkla uçurarak Baden-Baden tayyare alanına götürdü. Binbaşı, göğün berraklığına, tayyarenin hızına ve kamarasının lüks döşemesine hayran olmuştu. Adeta mektep çocuğu gibi seviniyordu ama yol arkadaşı, hiç de onun gibi değildi. Mis Feynin oda hizmetçisi Misis Evans'tan başkası olmıyan bu yol arkadaşı, yolculuğa başlarken ufak bir şişeden bir şeyler içmiş, ondan sonra da bütün yolculuk müddetince başını, elindeki örgüden kaldırmamıştı. Başka bir yol arka-

« Sabahleyin erken kalkacağız. Şimdi istirahat etmeye geçelim! »

bileceğini söyler. Yani ya, tarafınızdan ustaca sevk edilen bir tayyare içinde, rahat rahat varacağımız yere varırız da, orada birdenbire umulmadık bir romantik hâdise ile karşılaşabiliriz. Mis Patrisya.. Bütün bunlar, olağan şeylerdir.

Metr dotel, hesabı getiriyordu. Mis Feyn, pusulayı imzaladıktan sonra içini çekerek dedi ki:

— Doğrusunu isterseniz, Cimmiyi buluncaya kadar hiçbir umulmadık hâdise ile karşılaşmak istiyor değilim. Eğer sarışın sevgiliyle birlikte sahiden Baden-Badene işe, kolayca yola getiririm sanıyorum.

Sonra ayağa kalkarak söylendi:

— Sabahleyin erken kalkacağız, onun için şimdi istirahat etmeye geçelim.

Öteki masada tek başına gazete okuyan müşteri de aynı anda ayağa kalkmıştı ve onlar, onun masası önünden geçerken metr dotel de yeşil pardesüsünü giymesi için müşteriye yardım ediyordu.

Hartigan, işlerin gayetle yolunda gittiğini gördü. Patrisya Feyn, giy-

daşı da genç kızın köpeğiydi. Tayyareye girer girmez binbaşının ayağının dibine kıvrılıp yatmış, bir daha da uyanmamıştı. Tayyare meydanında, önceden Mis Feynin telgrafla ısmarladığı bir otomobil, kendilerini bekliyordu ve saat tam dokuz buçukta arabaya binerek Baden-Baden'e girdiler.

Burada binbaşıyla genç kız arasında ilk münakaşa patlak verdi. Hartigan, kat'iyyen genç kızın indiği otelde oturmak istemiyordu.

— Hayır, diyordu. Cimmiyi buralara getiren kadın, sizin kim olduğunuzu öğrenebilir. Beni de sizinle görürse kuşu ürkütmüş olurum.

Patrisya:

— Canım dedi. Benim kim olduğumu nereden öğrenecek. Sahte bir ad takınırım. Meselâ bizim Misis Evansın adını alırım.

Lâkin Hartigan sözünden caymadı ve hem pasaportunun, hem de tayyarenin bütün evrakının Feyn adına tanzim edilmiş olduğunu Patrisyaya hatırlattı. Şimdi ayrılmalara ilâzımdı. Lâkin yine kendisiyle

büsbütün alâkayı kesecek değildi. Ve Patrisya bu sözlerle boyun eğmeğe mecbur kalıyordu. Henüz ölü mevsimde bulunuluyordu ve şehrin belli başlı müesseseleri, kapılarını daha yeni yeni açıyorlardı. Hartigan, genç kıza, Lange-Strasse yakınındaki büyük otellerden birine yerleştirdi.

Sonra otomobilde yalnız kalınca, arabayı postahaneye sürdü ve memurlardan biriyle kötü bir Almanca konuşarak, adamı uzun uzun sorguya çekti.

— Tanıdığım bir kadını arıyorum, diyordu, Arlet Lasan adlı bir kadın... Hangi otele indi acaba biliyor musunuz?

Posta memuru, telgrafhanedeki meslekdaşına döndü:

— Bayan Lasan, Şlemer oteline inmişti değil mi?

Öteki:

— Yavol! dedi.

Ve ilk memur söylendi:

— Dedğim otel Lihtentaler bulvarındadır.

Binbaşı yine keyiflenmişti. Aradığı adresi ne kadar da kolay bulmuştu! Bu kolaylıktan mı şımarmıştı nedir, tekrar sordu:

— Acaba aynı otelde Feyn adlı bir delikanlı da oturuyor mu?

Fakat bu seferki sualine hiçbir cevap alamadı. Memurlardan kimse, bu adda birini tanıımıyordu. Hartigan teşekkür ederek ayrıldı.

Şlemer oteli, büyük bir bahçenin içindeydi. Binbaşı bahçe kapısının önünde arabadan inerek binaya doğruldu. Otelin taracasının önündeki kum döşeli meydanlıkta bir sürü otomobil sıralanmıştı. Yeşil boyalı ufak bir arabanın arkasındaki F işareti, bu otomobilin Fransaya kayıtlı olduğunu gösteriyordu. Binbaşı, küçük otomobile yaklaştı. Etrafı kolladıktan sonra kapısını açtı ve kanadın içindeki adresi okudu: « Bayan Arlet Lasan, Pışgrü sokağı 79, Paris, »

Sonra otomobili bırakarak, salına salına otelin holüne girdi ve kâtiibe asıl adını verdi:

— Binbaşı Edvar Hartigan! Paristen geliyorum.

Kâtiibe Arlet Lasan'ı filân sormadı ve lâkin kayıtsız bir eda ile, Ceymis Feynin otele gelip gelmemiş olduğunu sordu. Fakat memurun hayır makamında başını salladığını görünce basbayağı hayal sukutuna uğradı. Şlemer otelinde bu isimde kimsecikler yoktu.

Hartigan ısrar etti:

— Nasıl oluyor? Son günlerde de gelmedi mi?

Memur, otel defterinin son sayfalarını teker teker gözden geçirdi, sonra yine başını sallıyarak:

— Hayır, binbaşım! dedi.

Hartigan, bir kere de kendi gözüyle bakıp emniyet getirmek istiyerek defteri aldı, isimlere baktı. «Arlet Lasan, Paris» kelimeleri gayri muntazam ve iri bir ayzıyla yazılmıştı. Lâkin Feyn ismi yoktu.

Binbaşının canı sıkılmıştı ama, bir yandan da seyahatinin son merhalesine gelmiş olduğuna sevinmiyordu değildi. Bu düşüncenin verdiği hafiflikle, kendisini tayyare meydanından buraya getirmiş olan otomobile dönerek şoförün hesabını gördü. Sonra da kılığın çekidüzen vermek için odasına çıktı. Tekrar aşağıya indiği vakit ilk işi, küçük yeşil otomobilin yine yerinde olup olmadığına bakmak oldu. Otomobil oradaydı. Ve kasketinde « Şlemer Oteli » yazılı, bisikletine binmeğe uğrasan yaşlı bir hademeden başka görünürde kimsecikler yoktu. Az sonra o da uzaklaşıncı, binbaşı yalnız kaldı. Ortalık günlük güneşlik ve neşeliydi.

(Arkası var)

Sanatkar

ALDANMAZ

Yazan: M. YAMAN

zı dilerim efendim.

İkinci telefon böyle kapanmıştı. Tamam yirmi gün sonra yine ve bir bayram münaseletiyle tebrik etti:

— Fahir bey, tanıdınız mı efendim?

Bu defa genç sanatkar haykırdı:

— Küçükhanım, ayaklarınızı öpeyim, gençliğinizin başı için beni böyle ıstırap içinde bırakmayınız. Artık çalışamaz oldum. Elimde fırça, kulağım telefonda. Zihnim hayal içinde. Emin olunuz ki eridim. Beklemek, daima beklemek Eli, kolu bağlı, boynu bükük, kedi ciğere bakar gibi telefona bakarak beklemek. Tasavvur buyurunuz ne büyük bir işkencedir.

— Fakat neyi bekliyorsunuz?

— Sesinizi. Bu ses, benim yalnız hayatımın müziğidir.

— Beyefendi, ben hayalen olsun bir yabancı erkeğin dimağına kapanıp kalmak istemiycek kadar terbiyeli ve namuslu bir aile kızıyım.

— Telefonu ben açmadım küçükhanım, kendi halinde yaşayan bir sanatkar erkeğin dimağına bir kadeh zehir akıtan ben değilim.

Yine uzun bir sükût ve yine iki ay sonra bir ses daha:

— Nasılsınız Fahir bey?

— Sanatı bıraktım küçükhanım. Atölyede telefon beççiliği yapıyorum. Cidden hastayım. Allah size insaf versin. Başka söyleyecek bir sözüm yok.

İşte bu son gün anlaşmalarının ilk günü oldu. Telefon numarasını vermesine rağmen kız onu hergün aradı. Daha yakın ve sokulgan konuştular. Tamam iki sene devam eden bu hayatın sonunda işler değişti. Fahir Moda caddesinden, muayyen bir gün ve muayyen bir saatte geçmeğe davet etti. Delikanlı bu ıstırap verici yolu yürüdü. Koskoca caddenin hangi evinin hangi penceresine sindiğini bilmediği o kızın istediğini yapmıştı.

Ertesi gün kız yine telefon etti:

— Sizi gördüm Fahir Bey. Yalnız ben değil, babam, annem de gördüler. Cidden asil ve sevimli bir gençsiniz. Bence bir nişan yapılmasında mahzur yok. Fakat bakalım siz beni beğenecek misiniz?

— Kalbimin taposunu çoktan aldınız küçükhanım. Bir isminizi öğretmeden.

— İsmim Şükran.

— Şükran mı? Yarabbi ben ne için bunu tahmin edemedim şimdiye kadar. Ne güzel isim. Size lâıyk, size yakın bir güzellikte.

Karar verildi. O pazar, genç adam Modadaki köşke, öğle yeme-

Bir tesadüfle tanışmış, daha doğrusu, birbirlerini görmeden konuşmuşlardı. Herhalde şakacı ve uyanık bir kızdı ki, can sıkıntısıyla telefonu açmış, rasgele bir numara çevirmiş, karşısına çıkan erkekle konuşmağa başlamıştı. Öyle ya! Kimin telefon ettiğini nereden bilecek? İki dünya bir araya gelse bulamaz.

Tesadüf karşısına, Fahiri çıkarmıştı. Ressam Fahir. Hassas, sanatkar, ciddi bir genç. Bu erkeğin nezaketinden de hoşlanmış olacak ki ertesi gün aynı saatte yine açmıştı:

— Fahirbey?

— Benim efendim.

— Ben yine o kız.

— Tanıdım efendim. Çünkü yirmi dört saatten beri hem kendi kendime gülüyor, hem sizi hayalimde canlandırıyorum.

— Beni nasıl tahayyül ediyorsunuz?

— On yedi, on sekiz yaşlarında, sarıya yakın kumral saçlı...

— Hayır efendim, saçlarım simsiyahtır. Yaşım da yirmi..

— Biraz daha büyük olmanız ve bu asil saç renginin sahibi bulmanız beni daha fazla heyecana düşürüyor. Her halde çok güzel bir kızsınız.

— Bunu nereden anlıyorsunuz?

— Sesinizin güzelliğinden. Bir sanatkarı aldanz.

— Bazen çok güzel sesli kadınların kendilerinde güzellikten eser bulunmadığını unutmayınız. İnsan böyle çürük bir temel üzerine bir hayal binası kurarsa daima aldanz.

— Belki efendim. Fakat siz güzel, muhakkak çok güzelsiniz. Bu kadar güzel, şirin bir sesin sahibi katiyen çirkin olamaz. Fakat biliyor musunuz, bu yaptığınız dünyanın en büyük işkencesidir. Benim gibi hayali kuvvetli, biraz melankolik bir insanı ıstırap içinde yaşıtıyorsunuz. Her telefon çalışsa sizsiniz diye yüreğim çarpıyor.

— Siz muhakkak beni ahlaksız bir kız sanırsınız. Hakikaten yaptığım çok ayıp. Can sıkıntısı, koca köşkte yalnız kalmaklığım beni bu çocukluğa sevketti. Affını-

SİNEMA

Robert Hutton

Hayatı

11 Temmuz 1920'de New York'ta dünyaya gelen Robert Hutton'un babası tüccardı ve ailesinden kimsenin artistlikle âlakası yoktu. Ama Robert ilk defa sinemaya gidip de film seyrederek seyretnemez, büyüyünce artist olmağa karar verdi. Mektebe gidince piyeslerde rol almağa başladı. Beri taraftan atletizmde istidat gösterdi. Yirmi yaşına varıncaya kadar bir seyyar tiyatrodan çalıştı, ondan sonra Hollywood'a gitti. Fakat Hollywood'da bir şey elde edemedi. En nihayet parasız kalarak gene sahneye döndü. 1943'de yani Hollywood'da sukutu hayale uğrayışından üç sene sonra bir Warner Bros. yıldız avcısı tarafından "keşfedildi" ve yeis içinde döndüğü yollardan şatafatla geçerek tekrar Hollywood'a ulaştı.

Filmleri:

Destination Tokyo'dan sonra Janie, Hollywood Kantini, Janie Evleniyor gibi filmlerde oynayan Robert en nihayet Time Out of Mind - Unutulmaz Hatıralar filminde yıldızlık yaparak parladı. Son filmi Joyce Reynolds ile Wallflowerdir.

ğine gidecek. Aradaki iki günü tıkanıklıklarla geçirdi. Çok iyi giyindi, tıraş oldu. Bin helecekle yola çıkıp onbin helecekle köşkün bahçesine girdi.

Kalabalık ve süslü köşkün bahçesinden, tıknaz, şişman, esmer, kalın kaşlı bir kız kendisine doğru geliyordu. Bir başka kız uzaktan seslenmişti:

— Şükran abla, ben babama haber vereyim.

Demek Şükran buydu.

Fahrin sırtından kovalarla ter boşanıyordu. Kendisine el uzatan kıza dudakları titriyerek bir şeyler söylemek istedi. Öteki sade gülümseyordu. Cık bile demeden köşke doğru gittiler. Kalabalık dağılmış, yabancı misafir kimbilir hangi kıyı bucaktan göz hapsine alınmıştı.

Fahir bir idam mahkûmu gibi ilerledi. Kalın kaşlı, esmer, tıknaz kızın peşi sıra köşke girdi. Yeis ve utancından yerlere geçiyordu. Far- kında değildi, ama yüzü sapsarı kesilmişti. Belki bayılmak üzereydi.

Dışarıdan:

— Şükran abla, biraz gelir misiniz?

Diye karakaşlıyı çağır- dıkları

zaman, yalnız kalınca bir koltuğa yığıldı. Misafir odası başına yıkılıyordu.

İçeriye giren yaşlı, güleryüzlü evin erkeği onun halini bir bakışta anlamıştı. Gülümsedi:

— Üzülmeyin oğlum, dedi. Bir mecburiyetiniz yok. Yalnız bir sanatkarın aldanzabileceğini kabul etmeniz lâzım. Hayal daima aleyhte çıkar.

Kekeledi:

— Beyefendi.. Ben böyle bir şey söylemedim.

— Kendinizi feda edecek kadar terbiyeli ve nezaketli bir insan- sınız öyle mi? O halde, bizce bir mesele yok. Şükran, gel kızım.

Kapı açıldı, içeriye bu defa Karakaşın, tıknazın, yerine süzme bir fidan, hafif uçuk benizli bir âfet, bir içim su bir kız, hakikî Şükran girdi. Genç sanatkar hayalindekine tıpatıp uyan bu şirin mahlûk karşı- sında ellerini yüzüne kapattı.

Genç kız ona sokulmuş, epeyce müteessir bir sesle konuşuyordu:

— Fahir Bey, benim, ben Şükran. Sesimi tanımıyor musunuz? Affediniz Fahir bey. Vallahi ben bu oyunu yapmak istemezdim size ama...

Tecrübe

Nakleden:

I. ŞERİF

— Polise telefon etmeğe kalkmayın! dedi. Yoksa size hücum ederim. Ateş edip beni öldürmek zorunda kalırsınız.
Doktor Smith:
— Demek polise yakalanmak istemiyorsun? dedi.
— Orası öyle..
— Yoksa cellâtlık mısın?
— Evet!.

Doktor söylendi:

— Şimdi buraya gel! Şu iskemleye otur ve ellerini de indir. Hiç kimildayım deme. Ateş ederim! Hem öyle ateş ederim ki, ölmez, fakat bana da bir şey yapamazsın. Seninle konuşalım.

Haydut:

— Sen de pek sağlam ayakkabıya benzemiyorsun ya? dedi.

— Olabilir!.. Fakat sana bir kurtulma imkânı da vermiyecek değilim!.

— Öyle mi?

— Evet!.. Benim, senin kanına ihtiyacım var. Bu işte ölmek veya kalmak ihtimali yüzde ellidir. Muvaffak olursak sana beş bin dolar veririz. Razi mısın?

Hırsız, müthiş bir küfür savurdu, Doktor Smith tekrar telefona uzanırken:

— Razi mısın? diye sordu.

Adam inler gibi:

— Evet, evet! dedi. Canım da acıyacak mı?

— Hayır!

Doktor, telefonu açıp arkadaşı doktor Shav'ı çağırdıktan sonra hırsız ameliyat odasına götürüp masaya kayışlarla bağladı. Tabancasını bırakıp bir sigara yaktı.

Yarım saat sonra arkadaşına kapıyı açıp kendisini içeriye alıyor ve meseleyi anlatıyordu. Doktor Shav, muvaffak olunamadığı takdirdeki tehlikeyi hatırlattı. Fakta yine de tecessüs galip geldi. Kan alma ameliyesi için gereken hazırlıklar, (Arkası 14 üncü sahifede)

Doktor Shav, başını kaldırdı: « Tecrübe hattâ ümidimizden ziyade muvaffak oldu... »

Doktor Smith hâlâ yazıhanesinin başında oturmuş (Manevî sebeplerle ölüm) adlı eserini yazmakla meşguldü. Eline yeni ispat materyeli geçmişti ve bütün bunları sayıp dökmeğe öylesine dalmıştı, ki vaktin ne kadar geç olduğunu unutmuştu bile... Yoksa her salı bu saatte « Doktorlar Kulübü » nde bulunurdu.

Birden, masanın üstündeki telefon çaldı. Doktor Smith ahizeyi aldı. Telin ucundan bir ses:

— Burası Doktorlar Kulübü! di-yordu. Sizinle birisi görüşmek istiyor doktor.. Bu akşam Kulübe gelecek misiniz? diye soruyor.

Doktor Smith, dalgın, sordu:

— Kimmiş bu zat?

— Doktor Sanford!

— Kendisine söyleyin, yarım saate kadar orada olacağım!

Doktor, upuzun vücudu ve iri cüssesiyle ayağa kalkıp bir aslan gibi esnedi. Sonra musluğa uzanıp, âdeti olduğu üzere ellerini yıkadı. O zaman, birden aklına geldi: Doktor Sanford adlı bir kimseyi tanı-mıyordu. Hemen, doktorlar yillığı-nı alıp karıştırdı. Hayret! Doktor Sanford diye bir kimse yoktu! Garip şey!

Doktor Smith, köşkünün kapısını itina ile kilitledikten sonra gidip otomobilini garajdan çıkardı. Salı günleri hem uşağı, hem de şoförü izinliydi. Doktor, otomobilini köşkün bahçesinde yavaş yavaş sürerek sokağa çıkarken fenerleri de yakmış ve keskin ışık huzmesi, sokağın karşı tarafındaki ağaçlara vurmuştu. Bu sırada tuhaf bir şey sezer gibi oldu. Kalın bir ağaç gövdesinin ardından bir insan eli belirmişti. Ağaçların elleri olmadığına göre, orada biri saklanmış olmalıydı. Neye saklanmıştı? Birden doktorun aklına geldi. O telefon nedendi acaba? Maamafih gaza basıp yola koyuldu. Sonra sola saptı. Daha sonra sağa ve nihayet bir kö-

şe başında otomobili durdurup indi. Dolambaçlı yollardan tekrar evine döndü. Başka bir yoldan ilerleyip boş bir arsayı aşarak kendi bahçesinin duvarını geçip köşkün arka kapısına ulaştı. Kapıyı sessizce açtı. Karanlıkta el yordamıyla merdivenleri çıktı. Kendi çalışma odasına yönelip pencereye yanaştı ve perdeleri hafif aralıyarak dışarıya baktı. Buradan kapı görülü-yordu. Karanlığa rağmen dışarda, birinin kapıyı açmaya savaştığını farketti. Doktor Smith'in gözleri keskindi. Sakin bir tavırla şapkasını ve perdesüsünü çıkardı. Brovning tabancasını eline aldı. Elektrik lâmbasının yakınlarında bir koltuğa çöküp bekledi. Arada bir, koridordan bir gürültü duyuyordu okadar. Bir ara, kendi nabzına bakıp saydı. Normaldi. Doktor Smith, heyecan bilmez bir adamdı.

Ansızın, kapıdan vuran elektrik fenerinin ışığı duvara aksetti. Bir tabloyu yalayıp kösedeki kasada durdu. Sonra yazı masasına yöneldi..

Smith, gayet sakın:

— Eller yukarı! dedi.

Aynı anda elektrik düğmesini de çevirmişti. Önünde, temiz giyimli bir adam duruyor, bir elinde elektrik fenerini, ötekinde de ağır bir askeri tabancayı tutuyor ve kısmen kendisine sırtını çevirmiş bulunuyordu. İlk korku anından sonra yavaş yavaş ellerini kaldı-rarak doktordan tarafa döndü. Doktorun bakışlarından, ufacak bir hareket yaparsa vücuduna kurşun dolacağını anlamıştı

— Rovolveri bırak!.

Silâh, boğuk bir sesle halının üstüne düştü.

Doktor:

— Yüzünü duvara dön ve elleri-ni havada tut!

Emrini verdikten sonra yazı masasına yöneldi. Telefon ahizesini kaldırdı. O zaman hırsız:

KESKİN ZEKÂ

Vaktiyle adamın biri ölüm döşegindeyken, çocuklarının henüz pek ufak yaşlarda olduklarını görür. Yüzbin altınlık servetini bir dostuna emanet eder ve şöyle bir de vasiyetname yazıverir:

“Ahababım Ali efendi, bu yüzbin altının ne kadarını isterse çocuklarıma vermeğe mecburdur..”

Adam ölür. Aradan yıllar geçer. Çocuklar büyürler. Bir gün Ali efendiye baş vurup babalarından kalan paraları isterler. Ali efendi de çıkarır, herbirine onar bin altından 30 bin altın verip paranın geri yanını kendisine alakoyar. Çocuklar hemen kadıya müracaat eyleyip dertlerini anlatırlar. Kadı meseleyi dinler. Vasiyetnameyi okutturur ve bu vasiyetnameden 30 bin altının Ali efendiye, 70 binin de çocuklara kalacağı manâsını çıkarır.

Acaba kadı bu manâyı nasıl çıkarttı?

* * *

Değirmenci Mıstık, 1000 kilo unu torbalarına şu kadar kilodan taksim etti:

1 - 2 - 4 - 8 - 16 - 32 - 64 - 128 - 256 - 489

Böylece 10 torbada bulunan unu, istenilen miktarda vermesi kabil olacaktı.

NAT PINKERTON

SAHİL DEVRİ...
YEĞİ BAGS TELE-
FON EDİYOR.. BİR
KADIN NEHİRE AT-
LAMIŞ.. NEHİR POLİ-
SİNE HABER VER-
REYİM.

37

BETYA DIŞARI ÇIKMIŞTI
SANA SÖYLEMİYECER
TİM.

RANDEVUMU YİNE KAR-
LO'DUĞU VİNTERBRIK
A TELEFON
EDEYİM.

HER TARAFI DO-
LAŞTIM. İZİNE BİLE
RASTLAMADIM.
MUTLAKA POLİSE
HABER VER-
MELİYİZ.

SAĞMALAMA..
BİR İSKANDAL
OLURSA YANDIK..
BENİ DÜŞÜN..

AMA ÖBÜR KIZ-
LAR HABER
ALACAKLAR.

ANLIYAMAZLAR. SEN
BETYAYI GECE ÜSTE
OTELE BIRAKTIN. SON-
RA YALNIZ BAŞINA
EVE DÖNDÜM..

YA NEHİRE GİDERKEN O TEHLİKEYİ GÖZE
GÖRÜLMÜŞSEK..

ALMAK ZORUNDA-
SIN. YALNIZ BENİM
DEĞİL SENİN İÇİN DE
POLİSE DÜŞME-
MELİYİZ. TELE-
FON...

DÖRYAN
MI 2 NE
OLUR DOĞ-
RUYU SÖY-
LE..

SÜS! SEN İŞİ
BANA
BIRAK..

KAYIP MI? NE GARİP. EVET
BETYA İLE BULUŞMUŞLAR.
GECE OTELE BIRAKMIŞ
YALNIZ DÖN-
MÜŞ..

YALAN
YALAN..
NELER
SÖYLÜYÖR
SUN?

KARLO ONU BURAYA
GETİR - MIŞ..

EYET GERİ GEL-
Dİ. SÖYLEMİYECER
GİNE SÖZ VERME-
TİM. AMA SONRA
GENE ÇIK-
TI.

İYİKİ SEN BU
RADASIN NAT.
BETYA YİNE KA-
YIPI! NE YA-
PAYIM..

GAYET BA-
SİTİ. 999
NÖ° YA TELE-
FON ET..

AMERİKALI BİR MODEL KA-
DUNA.. DERHAL BİR MEN-
GÖNDERİYORUZ.

TABİİ BİR TAHRİKATA GİRİŞECE-
Z. AMA MAALESEF FENA BİR
HABERİM VAR MIŞ.. BU SABAH
NEHİR KİYISINDA BİR PELEKİNLE
BİR GİFT SANDAL BULUNMUŞ.

BİÇARE KÜÇÜK
İNTİHAR
ET-
MİŞ

ARKASI
VAR

BRIK BRADFORD

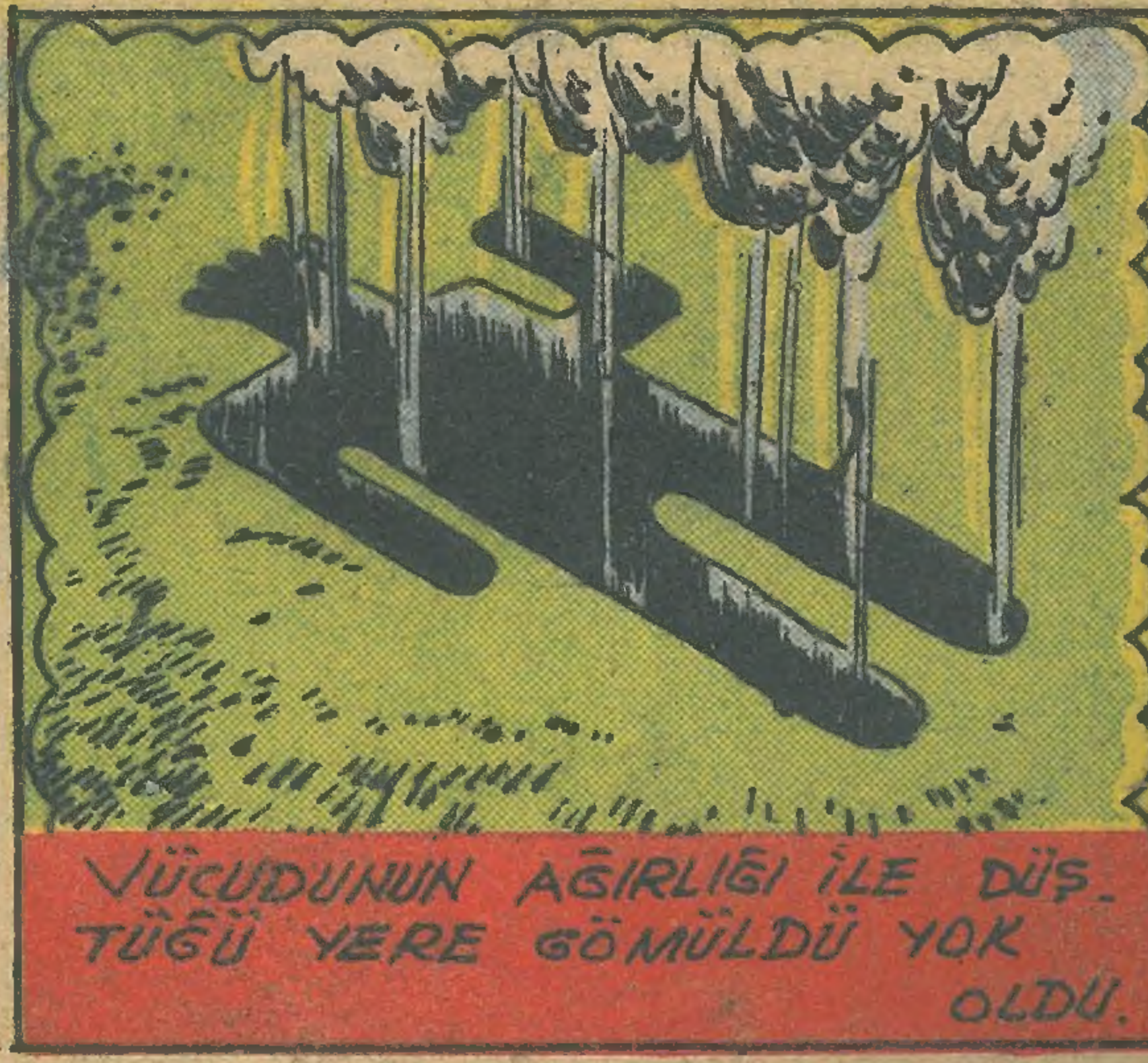
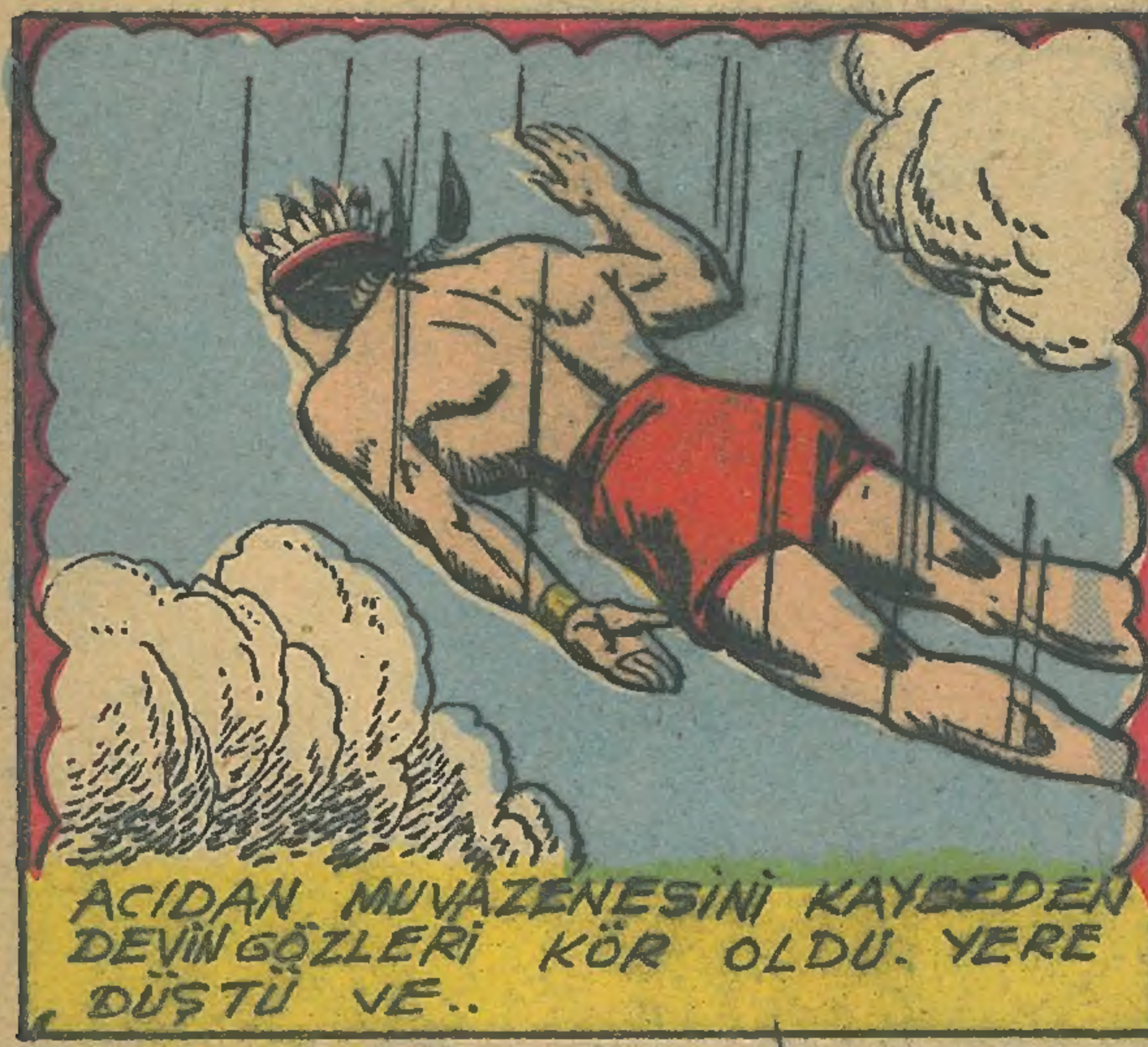
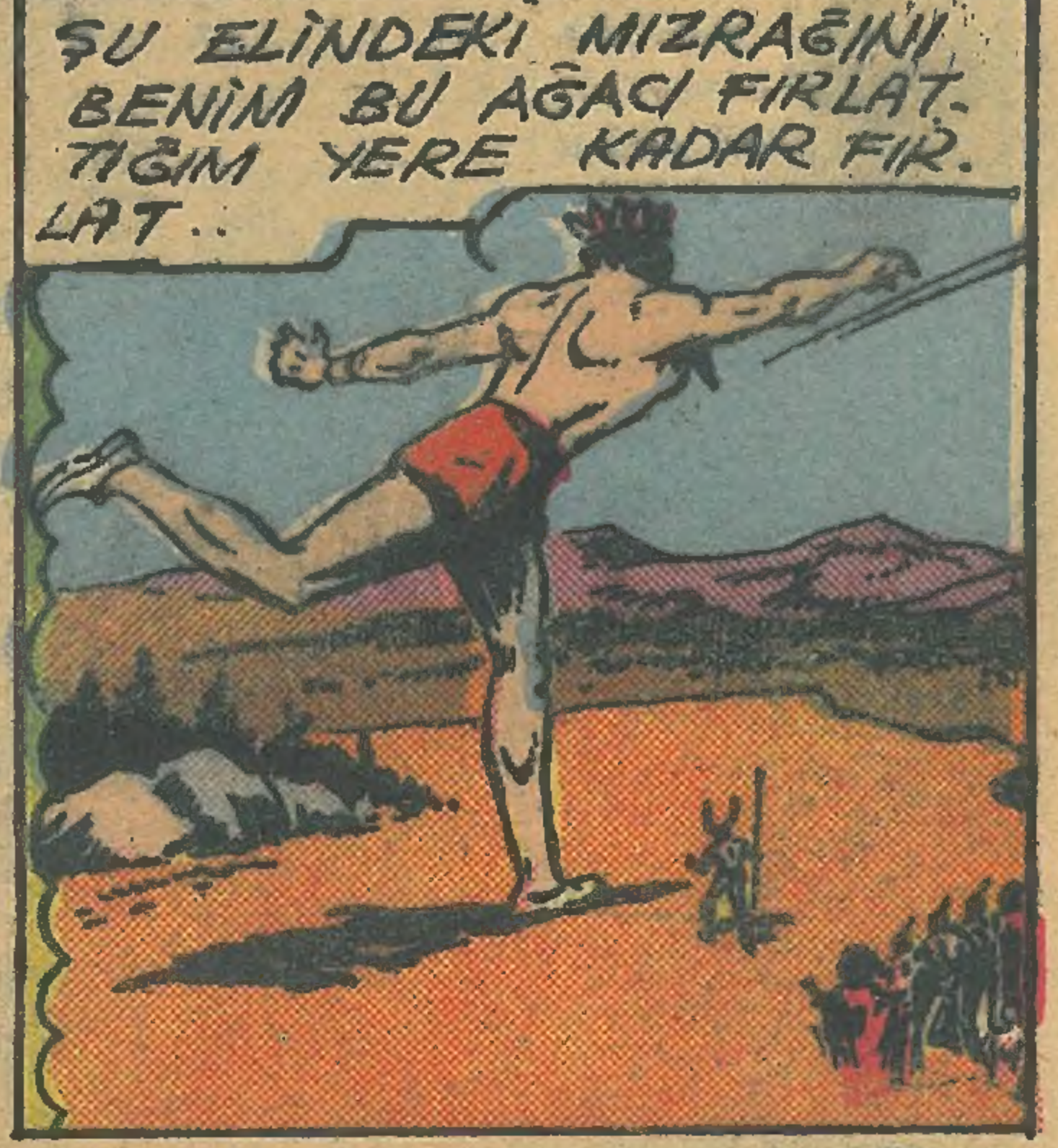
ESRARENCİZ KUKLA

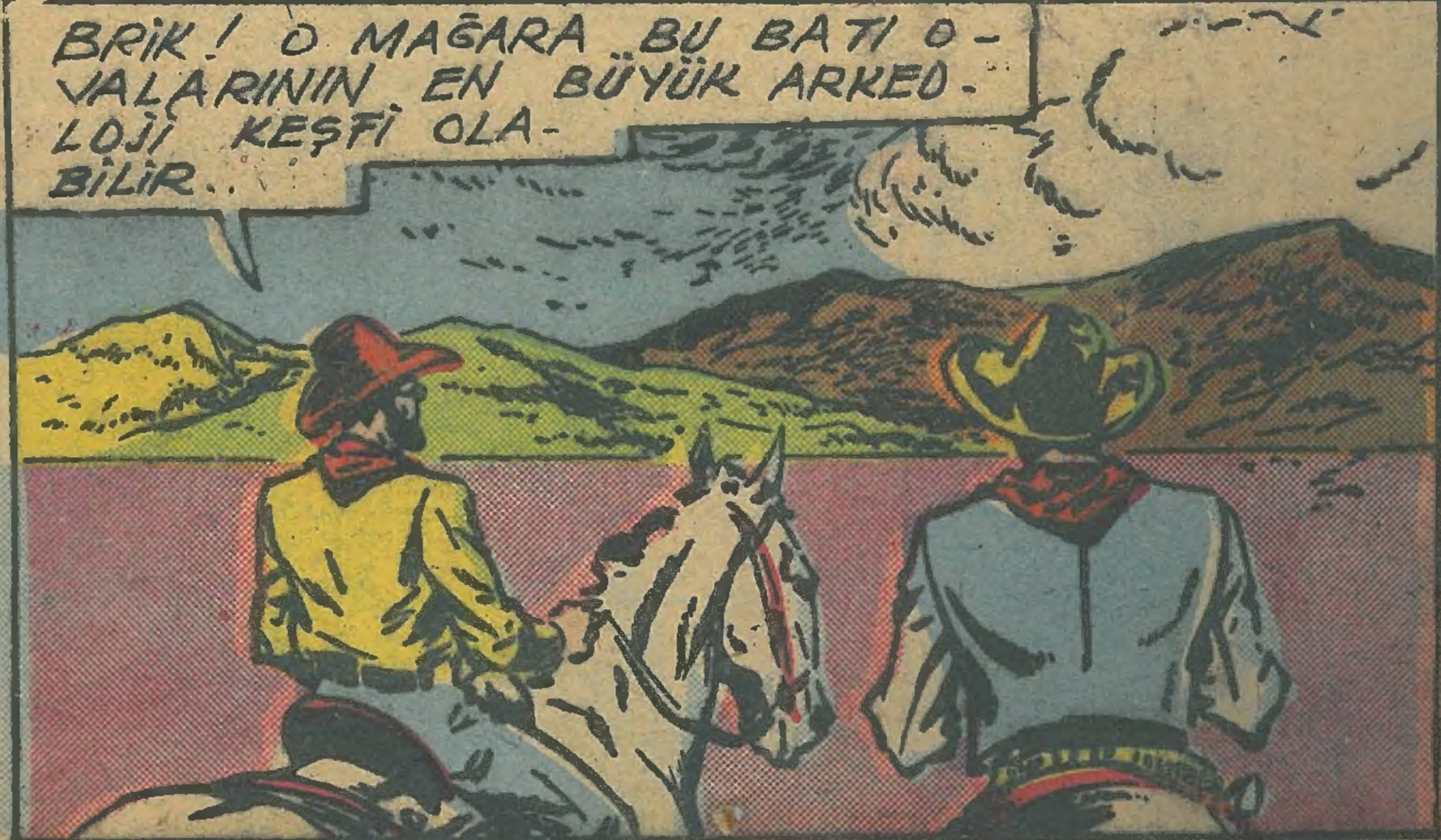
37

ERTESİ GÜN BÜ-YÜK BİR MEYDANDA TOPLANDI-LAR. DEV İLE TEKİN BOY ÖLÇÜ-ŞECEKLER Dİ

MAĞARA-NIN GERİ KA-LAN KISIM-LARININ KEŞ-FİNİ DAHA SONRAYA BIRAKTI HAZIRLIK-LIKLARINI TAMAMLA-MAK ÜZE-RE ŞİFLİĞE DÖNDÜ.

Azalmız Ruhlar

RESİM=Bedri

KALİFORNİYA. SENE 1941. FİLİPİNLERDEN GELMEKTE OLAN ASKERİ BİR UÇAKLA YÜZBAŞI MARK PARKER İLE MUAVİNİ CENİ, KISA SÜRECEK OLAN İZİNLERİNİ GEÇİRMEK ÜZERE VATANLARINA DÖNÜYÖRLER. MARK GÜZEL VE SEMPATİK BİR TIP OLMAKLA BERABER AYNI ZAMANDA DA ÇOK ZENGİN OLAN PARKERLERİN YEGANE VARISİDİR. BU İTİBARLA MUAVİNİ CENİ ONA KUR YAPMAKTA İSEDE BLINDA FAZLA BİR BAŞARI ELDE EDEMEMEKTEDİR.

İSTE AZ SONRA BİR-BİRİMİZDEN AYRILAGİZ. BANA HOŞAGİDECEK BİR ŞEY SÖYLEMEDİĞİNGİ-Bİ, NAZİK OLMAYA DA GAYRET ETMİYORSUN.

CENİ LÂFI UZATMA. BENİM BÖYLE HİSSİ SEYLERİ BECE-REMEDİĞİMİ BİLİYORSUN. SEN BENİM İÇİNİYİ BİR DOSTSUN AMA.

EVET BİLİYORUM! SEN KOCAMİŞ BİR AYISIN MARK... HEMDE İNATÇI BİR AYISIN. FAKAT BÜTÜN BUNLARA RAĞMEN YİNEDE HOŞUMA GİDİYORSUN.

"... GÖRÜYORSUN YA KADINLARA KUR YAPMASINI, NAZİK OLMAYI BİLMİYORUM..." BU BİR KUSUR.

İSTE HAVA MEYDANI GÖRÜLDÜ. NİHAyet EVİMİZE GELDİK DEMEKTİR. HAYDI BU LAF-LARI BIRAKDA SENİ BEKLEYEN TATILI DÜŞÜN.

NASIL İSTERSEN ÖYLE OLSUN, MARK! İSTE, SİZE EN GÜZEL TE-BESSÜMÜM.

GELECE-GİMDEN YEGANE HABERİ OLAN SAM PATRİ BİZİ KARŞILAYACAKTIR. ÇOK SEMPATİK-TİR. ONDAN HOŞLANACAKSIN...

MERHABA SAM!

SANKİ BİR KRONOMETRE AFE-RİN MARK! SAN FRANİSKO TRE-NİNİ BEKLEYEN BİR SEN VARSIN. ACABA MATMAZEL-DE Mİ BEKLİYOR?

SARAYI GEYDİNİ

1
2
CENİ... KUZENİM SAM! SANFRANSİSKO-
YA BERABER GİDECEĞİZ. BİR AN EV-
VEL ORADA BULUNMAK İSTİYORUM.

VAZ GEÇ SAM! MACERA VE
MUHAREBE HİKAYELERİ İÇİN
VAKIT VAR! HEM SONRA BUN-
LARI TORUNLARIM İÇİN
SAKLIVACAĞIM. PEKİ...
SENDEN NE HABER?

BENMİ? NE
DİYECEĞİM
BİLMEMKİ?
HER ZAMANKİ
HAYAT, AVNİ İN-
SANLAR VE AVNİ
GEVEZELİKLER...

PEKİ ŞUN-
LAR KİM?

BÖLGE DA-
HİLİNDEN TOP-
LANAN SİVİLLER
ZANNEDERSEM
İTALYANLAR!
TOPLANA KAM-
PİNA SEVK-
EDİLMEK İÇİN
BEKLEŞİVOR-
LAR..

ÖYLE İSE SİZ SÖLEYİN CENİ!
KOCA MARK, BARI CEPHEDE
BİR İŞ BECERE BİLİYORMU? HEP
ONUNLA BERABERMİSİNİZ?

EVET! DAİMA
GÜZEL YÜZBAŞININ YANINDA-
YIM. ONUN BİR KAHRAMAN
OLDUĞUNU BİLİYORMUSUNUZ?
KABA BİR AYI... FAKAT SEVİM-
Lİ BİR MÂHLÜK!

ONUN SÖYLEDİKLERİNE
İNANMA SAM?

HAYRET!
MEMNUN BÖL-
GEDE BİR PİLİÇ
BULDU NE GÖZ?

ACABA MAKSADI
NE?

SU SARI-
ŞIN KIZ DAMI?

TABI ODA
İTALYAN... BİZİM-
LE HARPE DEN BİR
MİLLETE MENSUP..

BEKLE BENİ BİRAZ!

DEMİK BU KÜÇÜK
SARISINKIZIDA GÖ-
TÜRECEKLER HA?
NE TARAFA YOLLAYA-
CAKLAR?

BİLMİYORUZ AMA
GALİBA İÇ TARAFA,
DAKLANDA
GÖTÜRE-
CEKLER-
MİŞ VÜZ-
BAŞIM..

MARK, HEM ACIMA VE HEM-
DE ŞEMPATİ HİSSİYLE
KIZA YAKLAŞIR, VE KONU-
ŞUR. BU SURETLE ONUN
İSMİNİ VE ACIKLI HİKA-
YESİNİ ÖĞRENİR. MUHA-
CIR BİR AİLENİN KIZI
OLAN ELSA, YAKIN BİR
ZAMANDA EBEVEYNİNİ,
KAYBETMİŞTİR. ŞİMDİ
DÜNYAODA TEK BAŞINA
KALMIŞTIR. ÖTEKİ HEM-
ŞERİLERİ GİBİ O DA
ŞİMDİ ALIN YAZISINI
ÇEKMEĞE HAZIRLANI-
YOR.

ARKASI VAR

KENDİMİ ÖLDÜRECEĞİM!

Nakleden: Serap DERMAN

Jane Ward, « Allahaismarladık, » dedi. Mavi gözleri ateş saçıyordu. Claude Taunton sabırsızlık ve endişe dolu bir sesle sordu: « Ne demek istiyorsun Allah aşkına? »

« Bunda anlamıyacak birşey yok, sana veda ediyorum. »

« Fakat Jane, sevgilim, makul ol biraz. Beni hiç anlamıyorsun sen. »

Jane'in kızdığını hiç görmemişti; her zaman okadar ve sakindi ki.

Zaten onu cezbeden de bu edgil miydi. Şimdiye kadar her istediğini tereddüt etmeden yerine getirmiş, her söylediğini düşünmeden kabul etmişti. Şöhreti ile beraber kazancı da mütemadiyen artan meşhur bir dram artistiydi.

Claude Taunton ise küçük ve fakir bir aktördü, fakat zengin emeller peşindeydi. Jane Ward'la evlenerek onun hem kocası, hem de menajeri olmayı, ve bu suretle temin edeceği servetin, onun usandırıcı hareketlerine tahammül etmeye de geçeceğini tasarlamıştı.

Jane, « Boşuna ısrar etme, Claude, » dedi. « Her şeyi biliyorum. Manchester'deki provama yetişmek için hemen hareket etmek mecburiyetindeyim, sen de hafta tatilini bir tanecek Florance Carter'inle beraber geçirirsin. Bana her zaman hükmetmeye çalıştın, fakat artık canıma tak dedi. Şimdi çekinmeden Florance'ına gidebilirsin. Seninle hiçbir alâkam kalmadı. İkinize de lânet olsun. »

Claude, içinden küfür savurarak bütün cana yakınlığını takımp, uzun uzun yalvardı. Fakat nafiye. Kızı fikrinden caydırmaya imkân yoktu.

Nihayet, « Pekâlâ, Jane, » dedi. « Öyle olsun. Fakat şunu da unutma ki, eğer benden ayrılırsan içimdeki azabı dindirip sükûna kavuşmak için yardım umacağım yegâne şey bir tabanca kurşunu olacak. »

Jane sadece güldü ve Hanover meydanındaki evine gitmek için Ragant sokağı boyunca ilerliyerek uzaklaştı.

Claude Taunton onun gidişini seyrederken, cebindeki bütün paranın, astarın yırtığından döküldüğünü hissederek gibi oldu. Jane'in onu bırakacağına bir türlü inanamıyor, bunu düşünmek bile ona gülünç geliyordu.

Biraz sonra apartmanında elbiselerini değiştirirken « Jane herhalde Brian Crompton'a tutuldu, » diye düşündü. Bu meşhur tiyatro muharriri aylardan beri onun peşindeydi. Herhalde emeline nail olmuştu.

Claude, kravatını bağlarken kendi kendine, « Buna mutlaka mâni olmalıyım, » dedi.

Klûbe gitti, fakat akıllı mütema-

diyen bu işle meşguldü. Nihayet sabaha kadar beklemeğe karar verdi.

Eve döndüğü zaman hemen yatmış, fakat bu mesele onu okadar çok üzüyordu ki, bunu halletmeden uymanın imkânsız olduğunu anladı. Jane'e telefon etmeyi düşündü, iyi ama ne söyleyecekti; onu samimiyetine ve sevgisine inandıracak kuvvetli ve ikna edici sebepler bulmalıydı.

Birdenbire hatırladı, kıza, « Eğer beni bırakırsan ancak bir tabanca kurşunuyla sükûna kavuşabileceğimi unutma, » demişti.

Gidip yazı masasının başına oturdu. Kilitli bir çekmeceyi açıp tabancasını çıkardı, doldurdu ve mikrofonu eline alarak Jane'in numarasını çevirdi.

Otuz saniye kadar bekledi, fakat bu ona otuz dakikadan da uzun geldi. Nihayet Jane uykulu bir sesle cevap verdi:

« Evet, kimsiniz? »

Claude Taunton ümitsizlik içinde gürpınan bir adam gibi konuşmaya çalışarak, « Jane, » dedi. « Benim, Claude. Seninle barışmadan uyuyamadım. »

« Demek gene sen ha.. Boşuna uğraşıyorsun, seninle hiçbir alâkam kalmadığını söylemiştim zannedirim. » Tekrar Allahaismarladık...

Claude, « Jane! Jane! » diye bağırdı. « Beni dinle. Eğer fikrini değiştirmezsen kendimi öldürürüm... »

« Yok canım. »

Claude sesini titreterek, « Sevgilim, » dedi. « Yalvarırım, bu kadar kalpsiz olma, şaka etmiyorum, tabanca elimde. Bana son defa olarak cevap ver, yalnız seni sevdiğime inanıyor musun? »

Jane, « Hayır, inanmıyorum, » dedi. « Hem yeter artık, uykum geldi. »

« Pekâlâ, şimdi benim de son sözümü işiteceksin. »

Belki Jane bir şeyler söyler diye biraz kekeleydi, ve sonra tetiği çekti.

Jane'in keskin bir çığlık kopardığını işitti ve yüzünde müsterih bir tebessümle koltuğa yaslandı. Biraz sonra Jane mutlaka koşma koşma gelecekti. O zaman elinin titrediğini ve bu yüzden kurşunun sadece şakağını sıyrıp geçtiğini söyleyerek vaziyeti idare edebiliirdi.

Çakısını çıkarıp, şakağını hafifçe cızdı ve beklemeğe başladı.

Saatler geçti, fakat Jane görünmedi. Polise bile haber vermemişti demek.

Claude beklemekten usandı ve yattı.

Telefonun sesiyle uvandığı zaman saat ona gelivordu. Sabahın bu saatinde onu kim arıyabilirdi? Bu mutlaka Jane'di.

Telefon tekrar çaldı, Claude elinin nasıl titrediğini anlatmaya hazırlanarak zayıf bir sesle, « Efendim? » dedi.

Konuşan Florance Cartel'di.

« Oh, Demek sahiden numara yaptın ha.. Biraz evvel Jane bana telefon edip seni sepetlediğini, ve senin de dün gece ona bir intihar numarası yaptığını söyledi. Belki beni alâkadar eder diye düşünmüş de... »

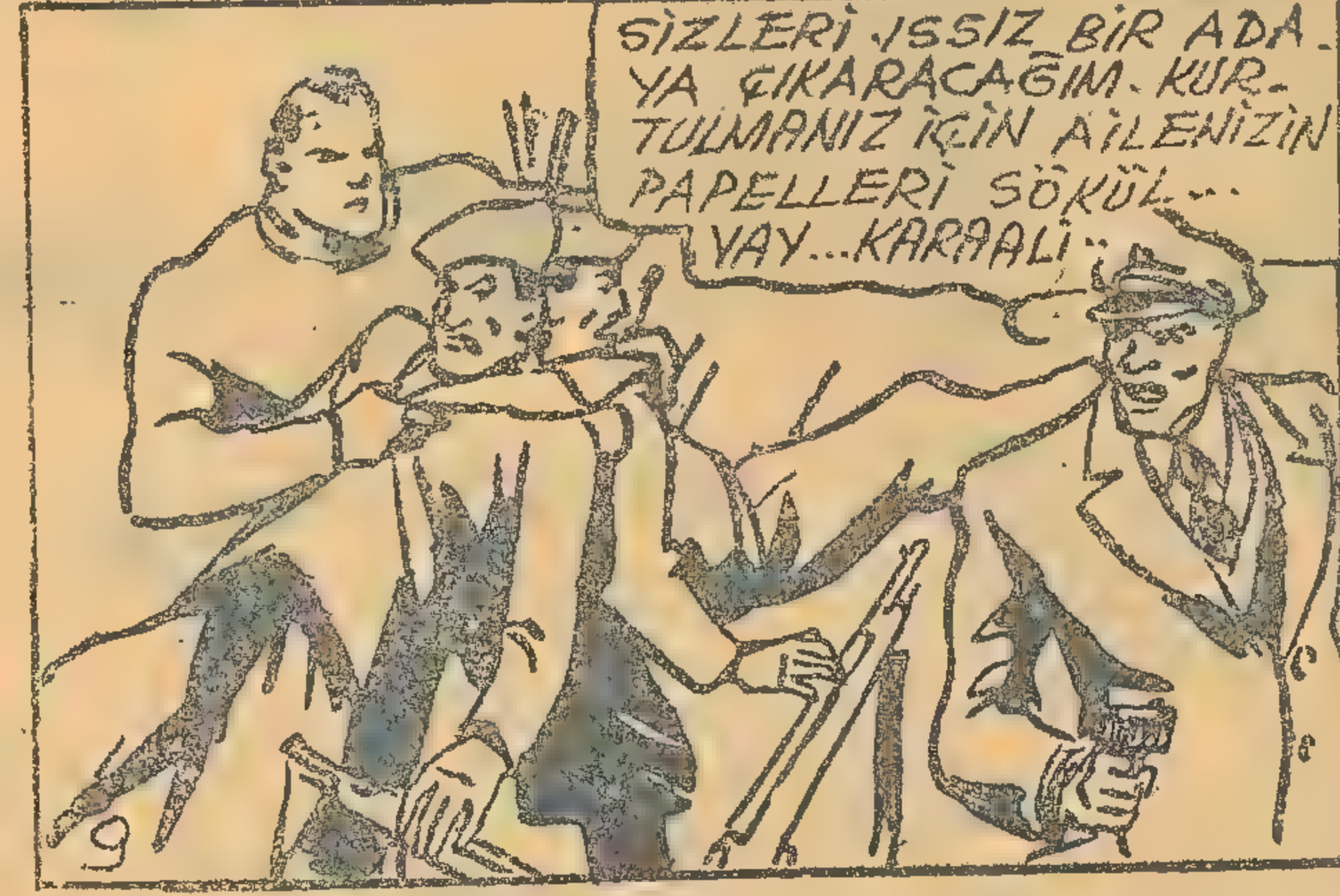
Claude, « Numara mı? » dedi. « Ben.. »

« Hay aptal hay, tabii, numara ya.. » Florance katılarak güliyordu. « Jane, senin ateş ettikten sonra mikrofonu yerine kovarak telefonu kapadığını duymuş.. »

KARA ALI

MİLYONERLER GEMİSİ

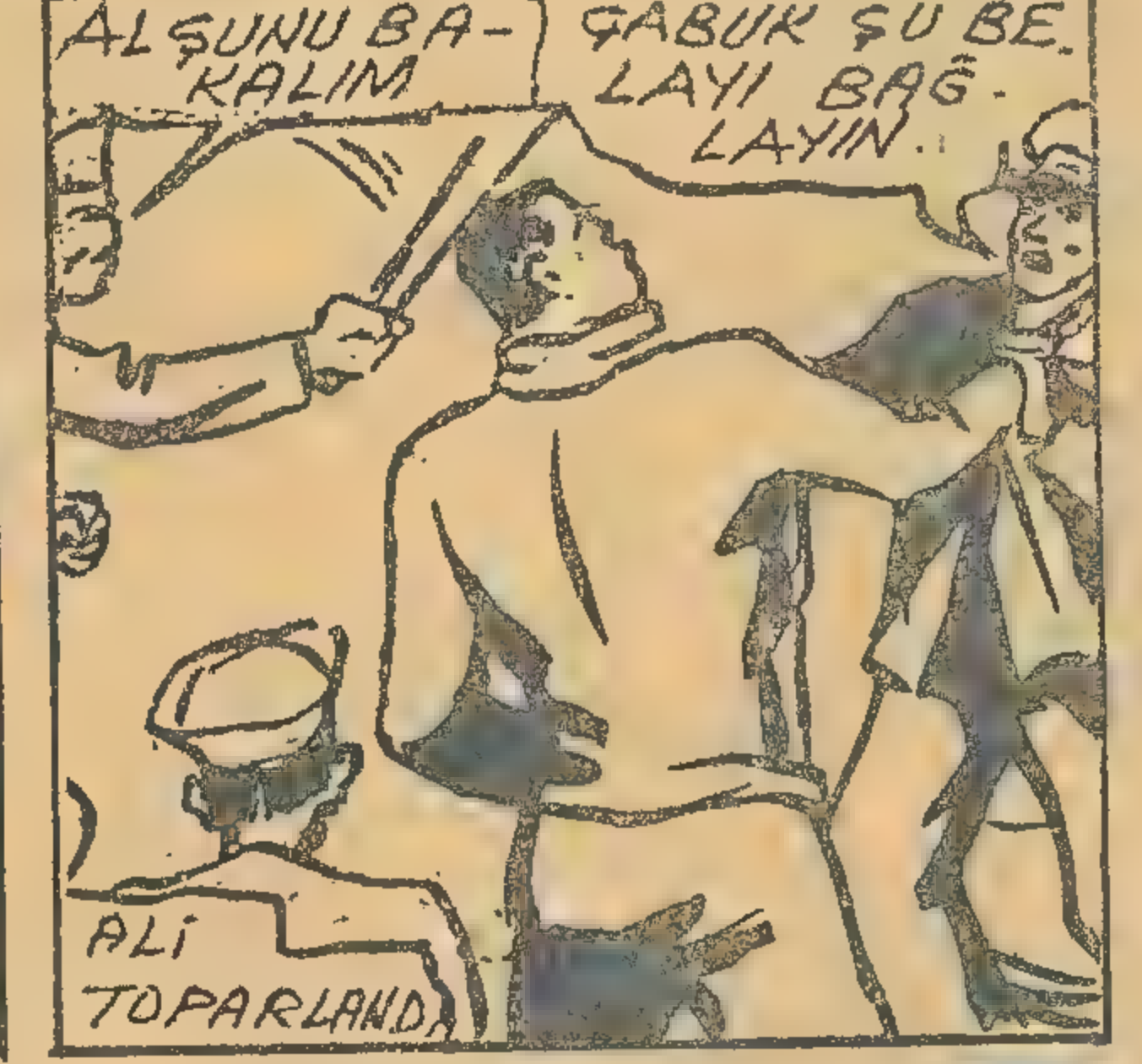

SİZLERİ İSSİZ BİR ADA YA ÇIKARACAĞIM. KUR-TULMANIZ İÇİN AİLENİZİN PAPELLERİ SÖKÜL... VAY... KARA ALI!

KAPTANIN SÖZÜ YARIDA KALDI KARA ALI İKİ TAYFANIN KELLERİNİ FATİR DATTI

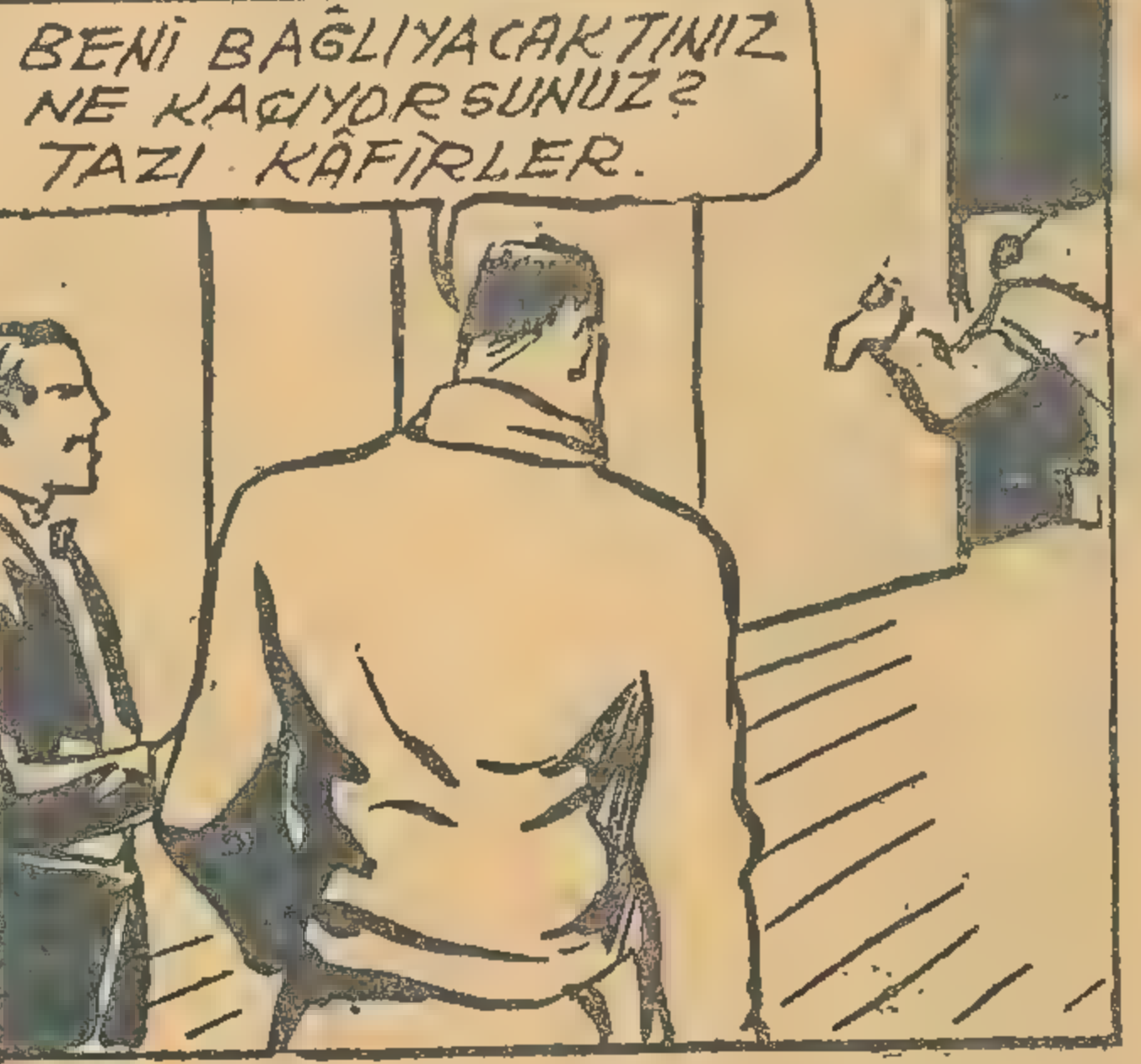
SONRA NE DİYORDUN?

ALŞUNU BAKALIM

ŞABUK ŞUBE LAYI BAĞLAYIN.

ALI TOPARLANDI

BENİ BAĞLIYACAKTINIZ NE KAÇIYORSUNUZ? TAZİ KÂFİRLER.

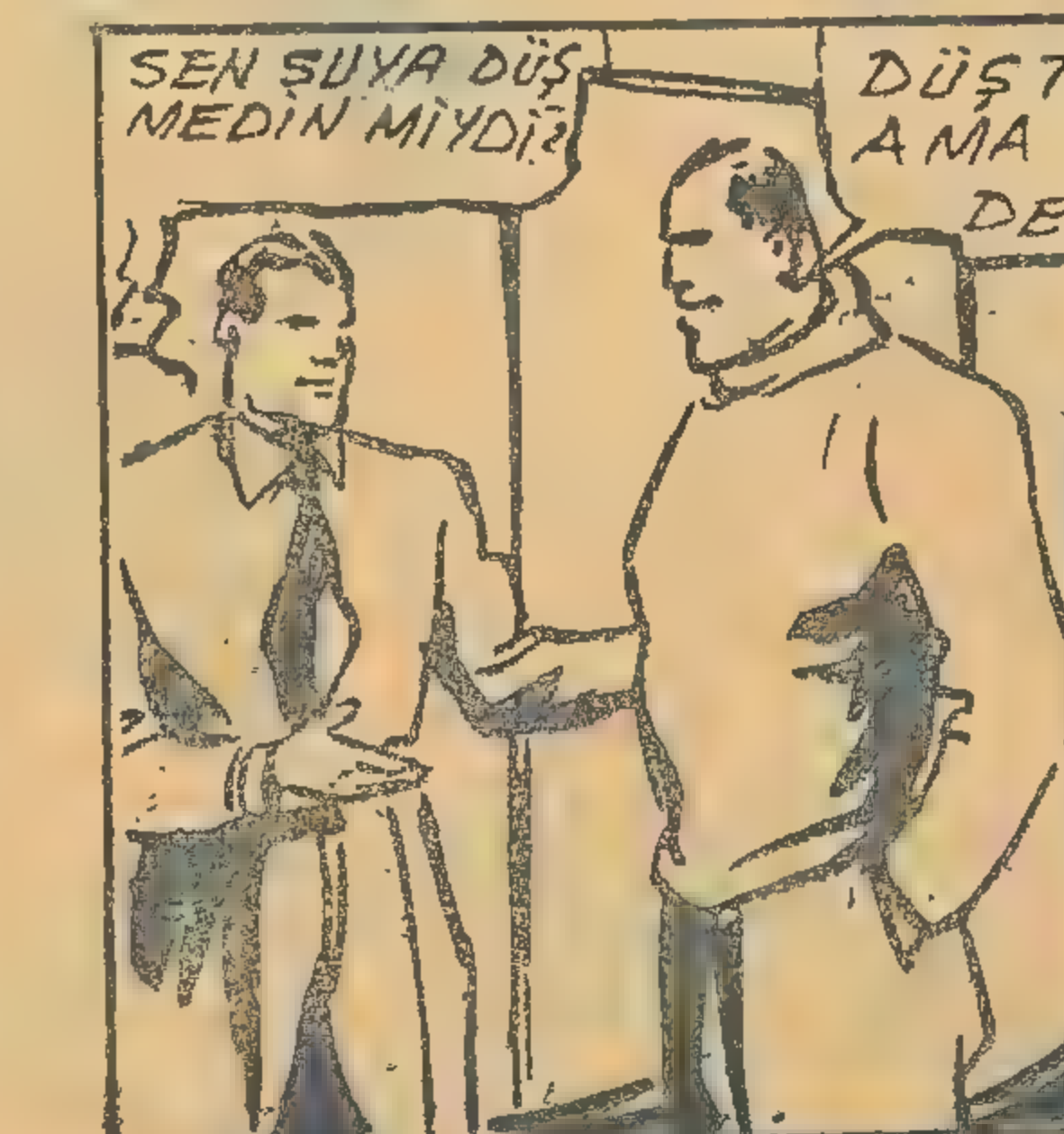

HİÇBİRİNİZDE SİLÂH YOK MUR?

VARDI. HEPSİNİ ALDILAR

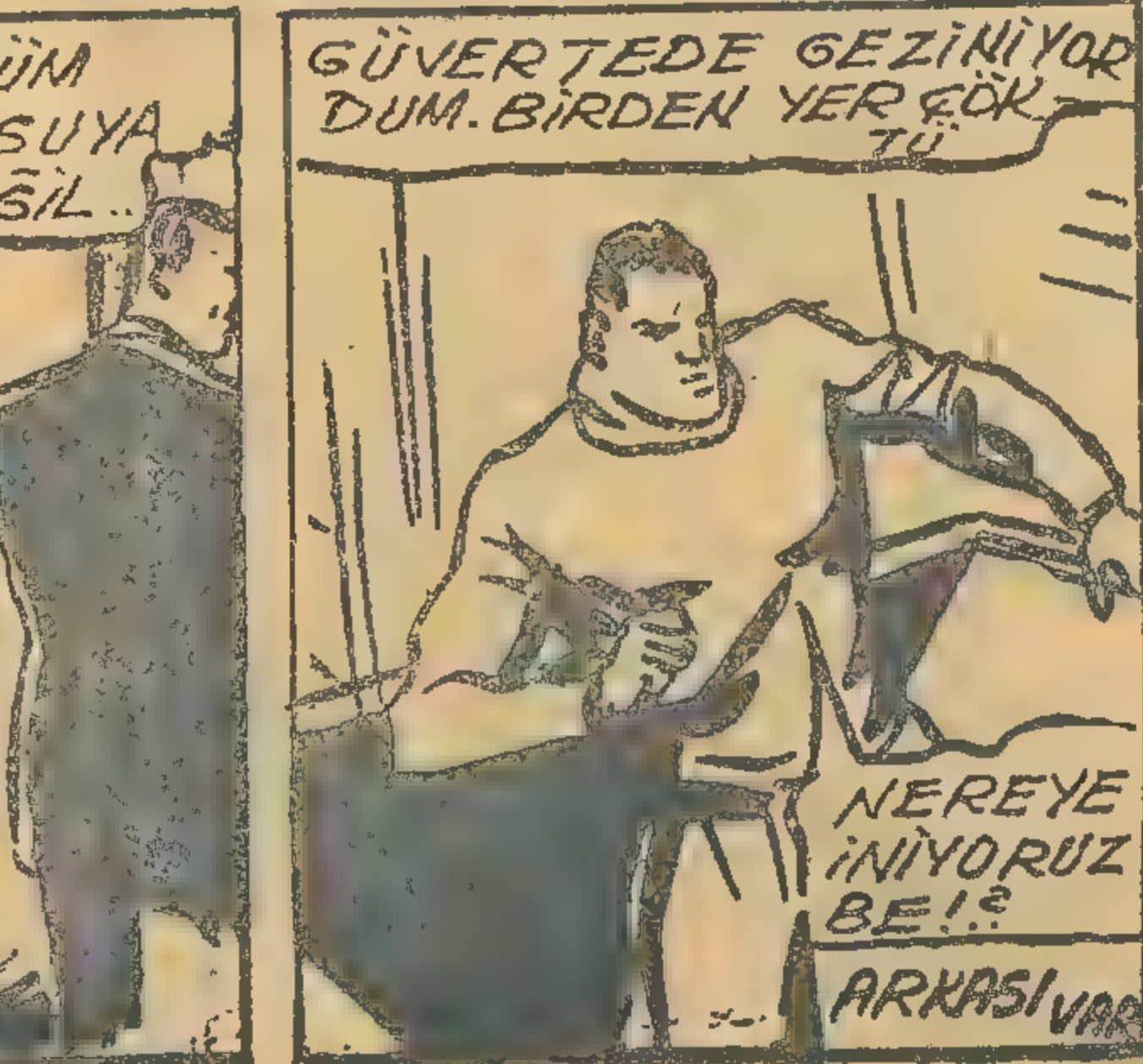

PEK ÂLÂ! ÖYLEYSE BEN YALNIZ BAŞI MA ÇALIŞIRIM

SEN SUYA DÜŞMEDİN MİYDİ?

DÜŞTÜM AMA SUYA DEĞİL..

GÜVERTEDE GEZİNİYORDUM. BİRDEN YER ÇÖKTÜ

NEREYE İNİYORUZ BE! ARKASIVAR

BİRBİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ, Ankara caddesi NO: 36 - İstanbul

AYONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira - 6 aylığı (25 sayı) 6 lira

Sahibi ve yayıncısı: İhsan Demirel

Yayıncı: TAHSİN DEMİRAY

Baskı yeri: TÜRKİYE BASIMEVİ

ISTIRAP KASIRGASI

Yazan = Kemalettin Tuğcu

Aşk ve macera romanı: 12

Dumanlanan kafası daha rahat düşünmeğe başladı. Fakat hırs ve hiddet onu bastırdı. Zili çağarak bekledi. İhtiyar emektar içeriye girince :

— Tepsiyi dışarıya bırak da bana gel. dedi.

— Peki beyefendi.

Behram tepsiyi sofaya bırakıp içeri girdi. Kapıyı kapattı. Elpençe divanı durdu. Mansur ona hırslıdan titriyerek bakıyordu. Kısık bir sesle sordu :

— Ahçı ile uşak ne oldu?

— Kendilerine yol vermiştiniz efendim. Gittiler.

— Paraları kim verdi?

— Küçükhanımefendi.

— Küçükhanımefendi dediğin karı parayı nereden buldu?

— Para yoktu efendim. Bir bilezikleri vardı. Onları çıkartıp verdiler. Bu iki emektar adam bunu satarak parayı bölüşecek ve yol parası yapıp memleketlerine gidecekler.

Mansur büsbütün hırslandı. Dişlerini gıcırdattı :

— Temeği kim pişiriyor?

— Peyker kalfa efendim.

— Zerzavatı, eti nereden alıyorsunuz?

— Sayenizde yalıda bazı erzak vardı. Ekmekçi, kasap ve sebzeçi öteden beri alışmışlardır. Eskisi gibi getiriyorlar. Bırakıyorlar. Ay sonunda gelip hesap isterler efendim.

— Bana sormadan bu işleri kim yapıyor?

— Siz herkesin eskisi gibi çalışmasını emretmiştiniz efendim. Daha başka bir emir vermediğiniz için bendeniz eski tertibi bozmadım.

— Bana getirdiğiniz yemeklerden hepiniz zifleniyor musunuz?

— Hayır beyefendimiz. İki, üç günden beri kimse yemek yemiyor.

— Neden?

— Herkes hasta efendim.

Terbiyeli terbiyeli konuşan Behram Mansurun yumuşak tarafını arıyor, hiç alışık olmadığı halde bazı yalanlarla onu yatıştırmak istiyordu.

Sakat adam sigarasını içerek düşündükten sonra yine dişlerini sıkıttı :

— Bana baksana sen. O karı burada bayıldığı zaman sen ne halt etmeğe içeriye girerek kendisini alıp götürdün?

Son kelimelerde Mansurun sesi sesi bir ıslık gibi çıkmıştı. Kırbacın sapını sımsıkı tutuyordu. Yavaş yavaş, hücumla ha-

lanan bir kedi gibi kımıldanıyor, yerinden kalkıyor belini doğrultup yürümeğe, ihtiyara yaklaşmağa başlıyordu.

Dudakları ağaran Behram ürpere ürpere :

— Sizi rahatsız eder diye korktum beyefendimiz, dedi.

— Ben sana al, götür diye emir verdim mi?

— Hayır Beyefendimiz. Yalnız zati âlinizin yine rahatsızlandığını zannettim de onun için, gürültüyü duyunca içeriye girdim. Şermin Hanımefendiyi bayılmış görünce alıp götürdüm. Yatağında daha rahat eder diye düşündüm. Hem siz buna çok üzülecek, yeniden hastalanacağınız Beyefendi.

— Sonra, çağırdığım zaman neye gelmedin?

— Gelmek istedim Beyefendi, fakat dizlerim tutmuyordu. Aşağıda yığılıp kaldım.

— Eşsek herif, ben kendi yalımda, kendi param pulumla aç mı kalacağım?

— Merhamet ediniz efendim. Bir daha tekerrür etmez.

Behram sözünü ancak bitirmişti ki kambur adamın kolu kamçıyı savurdu. Uzun kamçı havada bir yılan gibi vınladı ve ihtiyarın yüzüne dolandı.

Sonra bir daha..

Sonra bir daha.

Behram gık demeden yere serildi.

Koyu kahve rengi derisi yırtılmış, kan sızmağa başlamıştı.

Düşmanını yere sermiş gibi kız-

gın gözlerle bakan ve titremekte bulunan Mansur birden kapıyı açtı. Dışarıya çıktı :

— Bayram, buraya gel.

Arnavut sofayı öttürerek içeriye girince. Baygın yatan Behramı gösterdi :

— Şunu al, at dışarıya.

Bayram şaşaladı :

— More ne oldu bu araba?

Mansur kızdı :

— Sana söylediğimi yap.

— More soracaklar sonram bana kim öldürmüş bu herifi. Sürmem ben elimi.

Mansur birden korktu. Kendisini topladı :

— Ölmüş değil, dedi. Düştü de yüzü yarıldı. Al götür.

— Nereye götüreyim more?

— Yatağına götür.

— Bre ben bilmem nerede yatar bu arap.

— Sen aşağıya götür, onlar bilirler.

— More efendi sen vurmuşsun bu herifin suratında o kamçı ile.

Mansur yeniden hiddetlendi :

— Hâlâ duruyor musun? Şimdi sen de yersin dayağı.

— More ben değilim kömürcü katırı, yiyeyim dayak senden. Gelmemişim buraya sen beni dövesin diye. Doğmamış daha beni dövecek adam anası karıdan. Bakıyorsun sen benim suratımda.

İri yarı, kaytan bıyıklı herifin bu kafa tutması Mansuru korkuttu. Onunla baş edemeyecekti. Dişlerini sıkarak :

— Git, bana Ramazanı çağır, dedi.

— Ne yapacaksın more Remezanı. Onu döveceksin? More kan kardeşimdir o benim. Dövdürmem sana ben onu.

— Hayır, dövmiyeceğim. Bundan sonra sen kapıda duracaksın. O burada kalacak.

Bayram odadan çıktı, merdivenleri indi.

— Hoy more Bayram. Çıkasın yukarıya.

Arnavudun sesi alt katta cınladı. Fakat kulak kabarttığı halde hiç bir gürültü duymadı. Bir daha bağırdı. Sonra bir daha.

Aklına pencereden seslenmek geldi. Fakat üç bölmeli koca pencerenin nasıl açılacağını bilmiyordu. Yeniden merdivenlerden sarkıp seslendi. Sonra basamakları öttürerek, trabzanları gıcırdatarak orta kata, oradan alt kata, nihayet kasvetli ve karanlık olan alt kata indi.

Yukarılarının aydınlığına alışan gözleri etrafı güçlükle seçiyordu. Mutfak kapısı kapalıydı. Bahçe kapısı yarı aralık duruyordu. Bu karanlık avluya çamaşırlık, odunluk, uşak odaları, kiler ve hamam kapıları açılıyordu. Fakat hepsi de kapalı bulunuyordu.

Ramazan, Bayramın yattığı odaya doğru gidiyordu. Tam kapıyı açacağı sırada arkasında bir gürültü oldu. Hafif bir gölge kilerden kayarak onun arkasında durdu ve bir el uzanıp uzun bıyıklarından bir tarafını yakaladı.

Ramazan önce korkudan sıçradı. Şiddetle döndü. Fakat karşısında gülümseyen bir kadın görünce afalladı. Sonra sırtıttı :

(Arkası var)

Ramazan, karşısında genç ve güzel bir kadın görünce:

« Hoy more şeytan, sen kimsin? » dedi.

Yüz Milyon

Nakleden: A. B. CANGİL

Telefondaki adam şöyle dedi:
— Bir milyona razı değil misin?
Peki yavrum!. Elli milyon olsun.. Yüz milyon olsun!. Sen de az değilmişsin ha!. Peki peki. Bugün saat beşte gel, sana borcumu ödeyeyim.. Bekliyorum ha!. Tam saat beşte!.

Bu konuşma yapıldığı sırada saat öğlenin onbiriydi ve banker Arno Seren'in uşağı Jül, efendisinin telefonda konuştuklarını kapının aralığından dinliyordu. Bankerin yüz milyondan, birkaç kuruştan bahsedermişçesine bahsedişini duyunca, uşağın gözleri karardı. Yüz milyon frank!. Vay canına! Yüz milyon frank bu!. Lâf değil.

Jül basit bir adamdı. Kötü düşünceleri yoktu. Netekim öğleyin, köşe başındaki küçük bistroya uzanıp da iki kadehcik yuvarlarken efendisinin zenginliğiyle övünmekten kendini alamadı. Garsona:

— Ne diyorsun yahu? Herif Karun kadar zengin be! diyordu. Düşün bir kere, öğle üstü birisi gelecek.. Bir kâğıt imzalıyacak.. Tam yüz milyonu ceplerine doldurup gidecek!

Peykede aperitif almakta olan bir delikanlı da bu işle ilgilendi:

— Yok canım! Herhalde para değil, çek verecektir! Okadar parayı nereden bulacak?

Jül, haysiyetine dokunulmuş gibi itiraz etti:

— Kim demiş? Tıkır tıkır para sayıyor adam.

O delikanlı Jül'e koca bir kadeh absent ikram ederek devam etti:

— Demek yanında okadar para bulunduruyor ha?.

Jül, alkolün verdiği gevşeklikle:
— Helbette! dedi. Banker bu.. Hem de ne banker...

Delikanlıyla Jül arasındaki ahbaplık, birbiri ardına çekilen sert içkilerin de yardımıyla, gittikçe ilerlemişti. Beşinci kadehi yuvarlıyan uşak, efendisinin telefonda konuştuklarını bir bir anlattı. Sekizinci absent bardağı da boşaltıldığı vakit Jül'ün yeni arkadaşının yanına bir başka ahbap daha katılmış ve iyice dili çözölen bankerin uşağı, bankanın içerisinin nasıl olduğunu, teker teker odaları anlatmaya koyulmuştu.

Saat üçe vardığı zaman, Jül artık bütün dünyayı tozpembe görece kadar sarhoş olmuştu. İki yeni arkadaş, kendisini bir taksiye oturup yola koyuldukları zaman hiç hayret etmedi. Sonra bir eve vardılar. İki adam Jül'ü bir odaya koyup sırtındaki banka üniformasını soydukları, kendisini bir yatağa yatırdıkları vakit de hiç şaşmadı. Uşağın son sözü:

— Yüz milyon!.

Oldu. Sonra artık bir şey söyleyemedi ve yattığı yerde sızıp mışıl mışıl uyumaya koyuldu..

Saat beşe beş kala, Jan Jak Russo sokağındaki banka binasının önünde bir otomobil durdu. Jül'ün yeni arkadaşlarından biri motoru-

nu çalışır halde bıraktığı otomobilin direksiyonunda oturuyor, öteki de uşağın üniformalarını sırtına geçirmiş, bankaya yöneliyordu..

Üniformalı sahte uşak, hızla merdivenlerden tırmandı. Direksiyonda kalan adam da asabiyetinden, sigara üstüne sigara içmeğe koyuldu. Sık sık da saatine baki-

yordu.

Nihayet, üniformalı arkadaşı tekrar kapıda belirdi. Hemen otomobile kosup, içine daldı ve arkadaşının gaza basmasıyla, otomobil hızla yola koyuldu. Köseyi yıldırım gibi döndükleri vakit, üniformalı adam:

— Hızlı gitme be!. Peşimizden şeytan kovalamıyor ya.. Ne acele ediyorsun?, dedi.

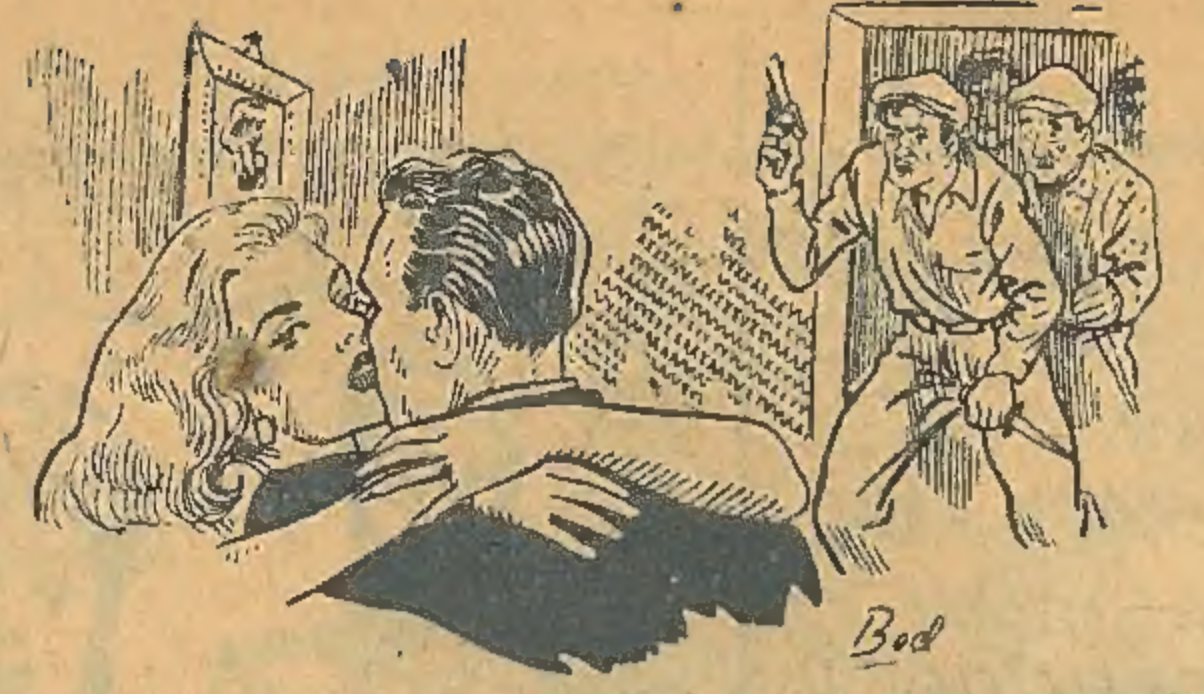
Beriki arabayı yavaşlatırken:

— Ne de olsa çabuk uzaklaşmalıyız! dedi. Yüz milyonun hepsini alabildin mi Güstav?

Güstav, küfür edip duruyordu:

— Bırak Allah'ın seversen, o sersem herife uyup da bu işleri yapmamalıydık. Metelik bile alamadım azizim!.

Şoför yerinde oturan adam arabayı durdurup tehditkâr bir tavır-

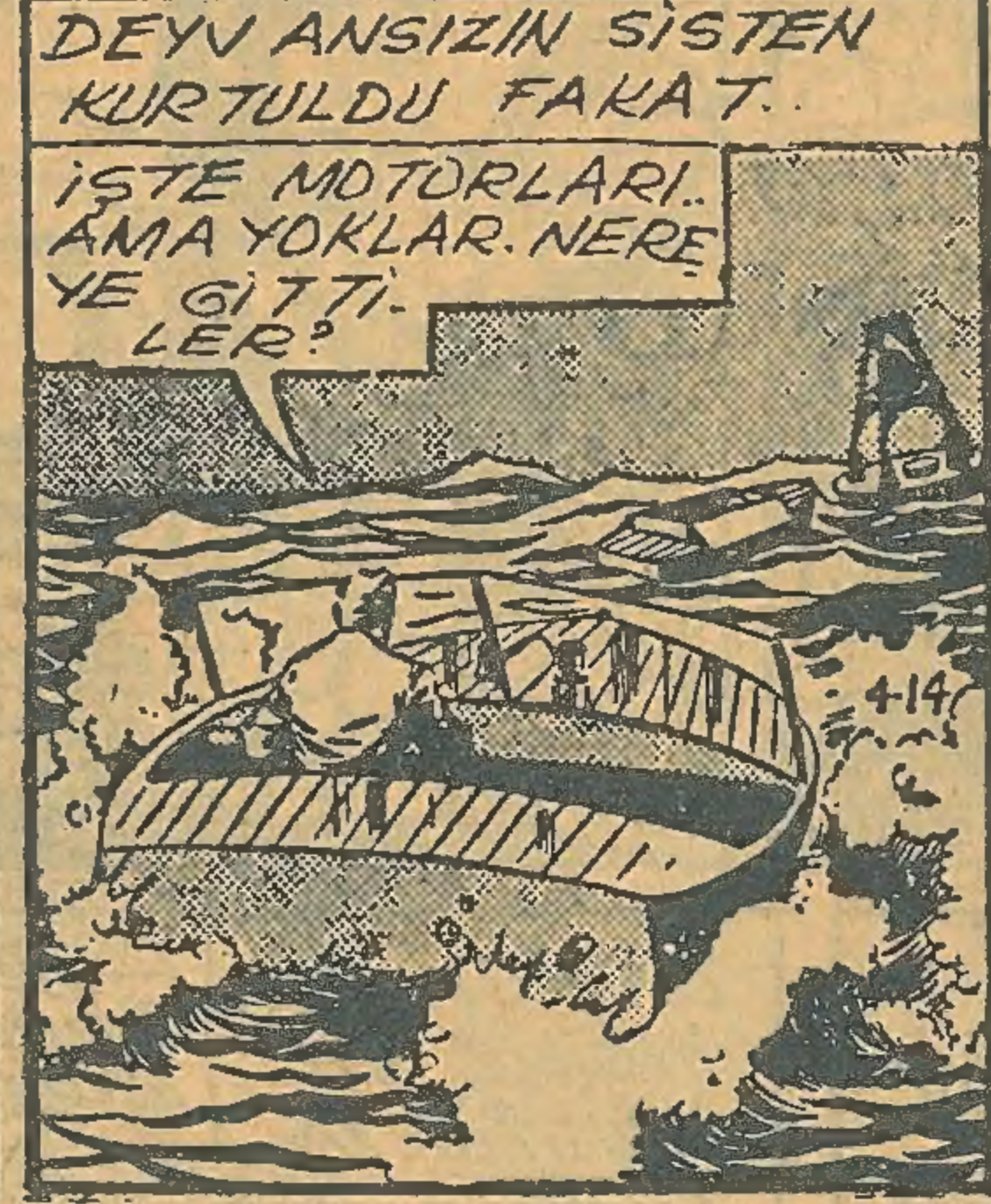
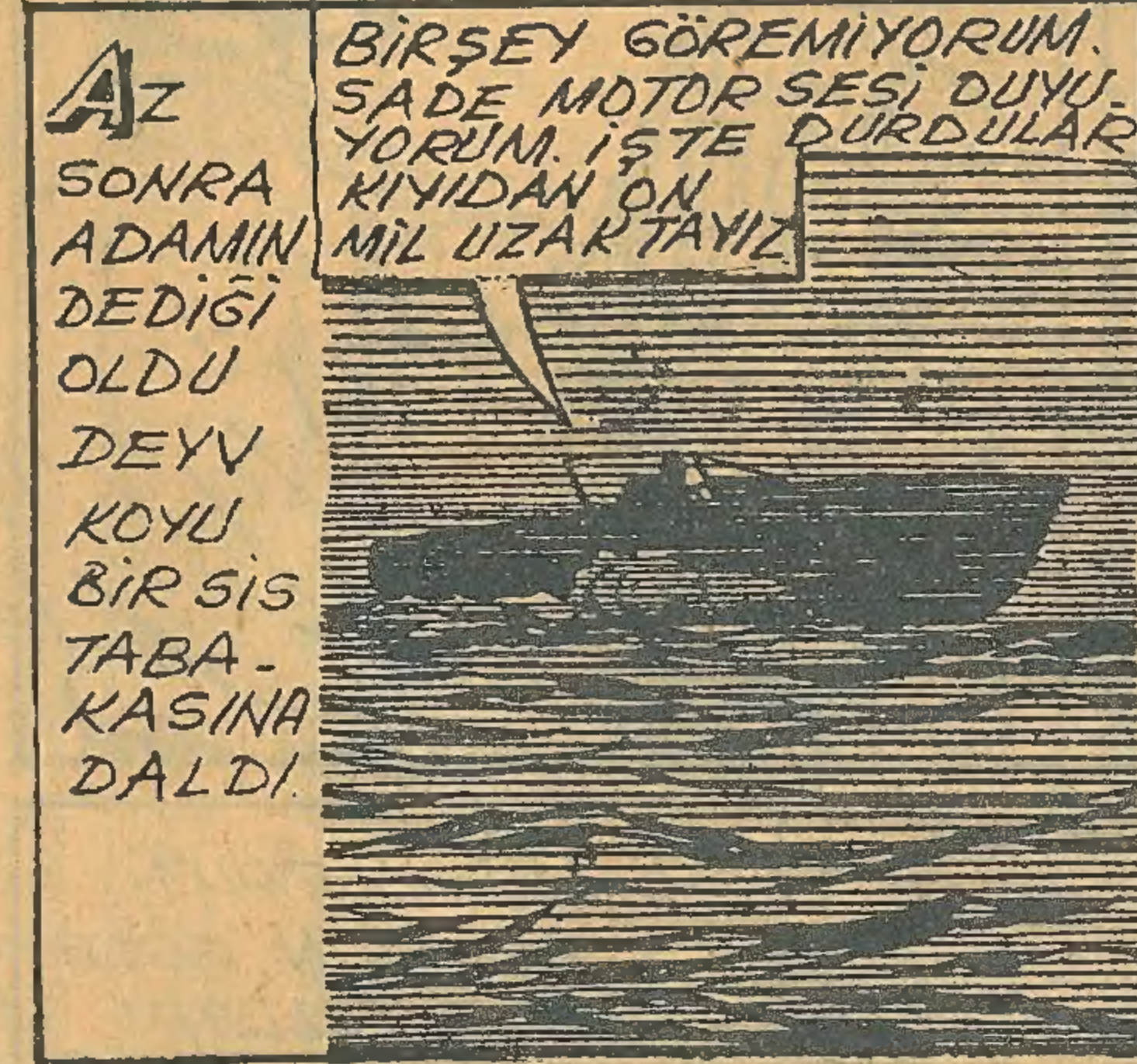
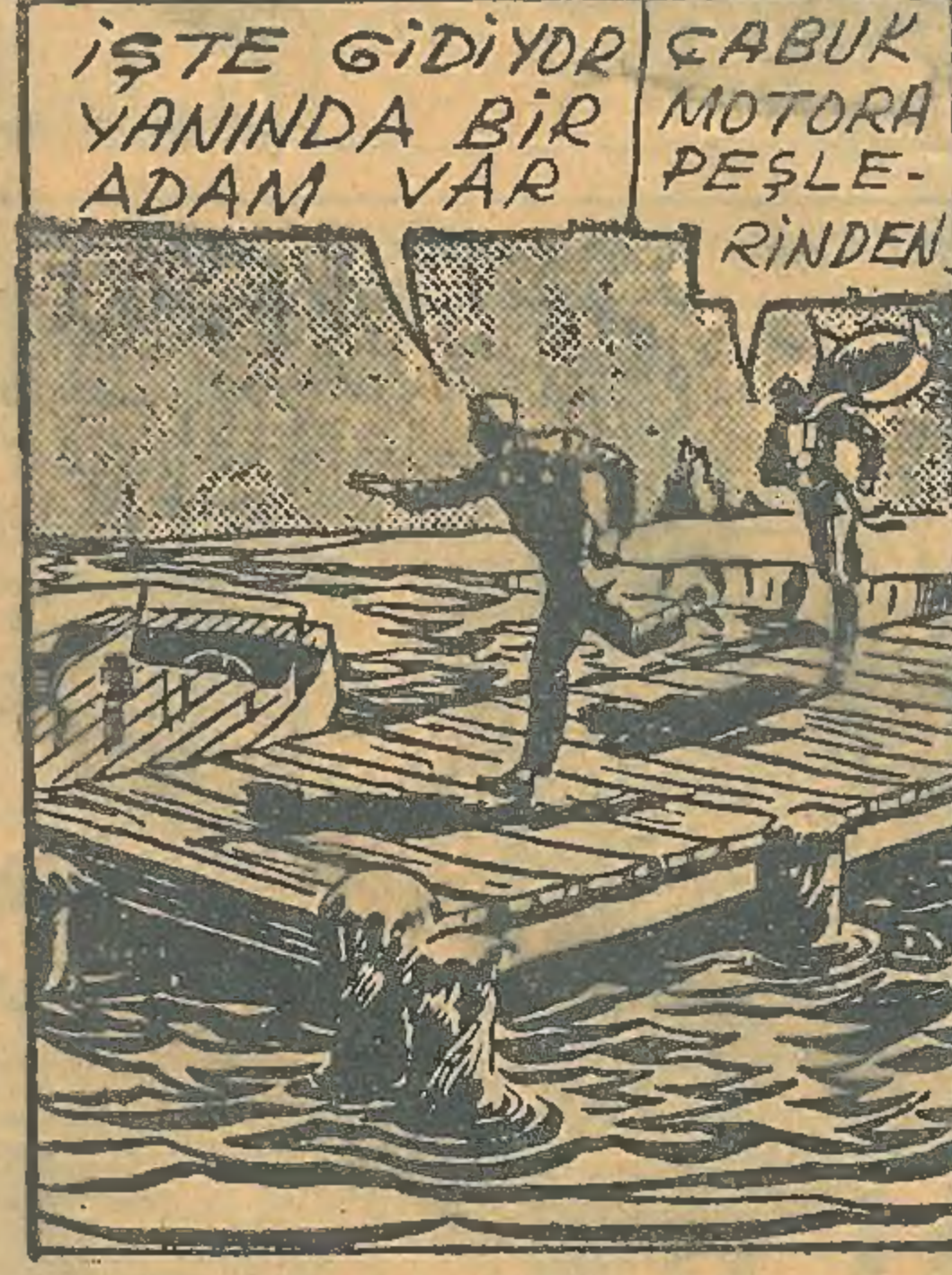

la arkadaşına döndü:

— Bana bak, şakanın sırası değil!. Banker, telefonda apaçık söylemiş işte!. Tam yüz milyon demiş!

Güstav cevap verdi:

— Yüz milyon!. Yüz milyon ama ne?. Demincek herifin kapısını aralayıp baktığım vakit sevgilisine yüz milyon puseyi ödemekle meşguldü. Beş yüzünü mü ne ödemişti de..

1792

SENESİNDE
GERİ DÖ-
NEN YÜZ
BAŞI KOR-
MORAN
FRANSADA
OLUP BİTEN
DEN HABE-
Rİ YOKTU.

İNGİLTERE'DE
NE YAPACAK
SİNİZ?

SİZDE Bİ-
ZİM KADAR
BİLİYORSUNUZ
NİÇİN GİTTİĞİ
MİZ?

DUR KAPTAN AN-
LIYAMEZSİN. BİZ Gİ-
DELİ FRANSADA
ÇOK ŞEY OLMUŞ.
MİLLET AYAKLAN-
MIŞ. CUMHURİYET
İLAN EDİLMİŞ. KRA-
LI HAPSETMİŞLER
BUNLAR DA BAŞLA-
RINA GELECEKTEN
KORKMUŞLAR İNGİL-
TEREYE KAÇIYORLAR.

ÖYLEYSE FRANSAYA
DÖNELİM. MİLLETİN
HİZMETİNE GİRELİM
SİZLER DE BENİM ESİ-
RİMSİNİZ. SİZİ CUM-
HURİYET HÜKÜMETİNE
TESLİM EDECE-
ĞİM.

KORSANLAR KRALI

No: 7

HEMEN
SEN MA-
LOYA Gİ-
DELİM

KALE LİMA-
NINA GİDE-
LİM. DAHA
EMİNDİR
OLMAZ MI?

AKKIN VAR. KALE'DEN PA-
RISE BİR HA-
BERCİ YOLLA-
RIZ. ESİRLERİ
GÖNDERİRİZ

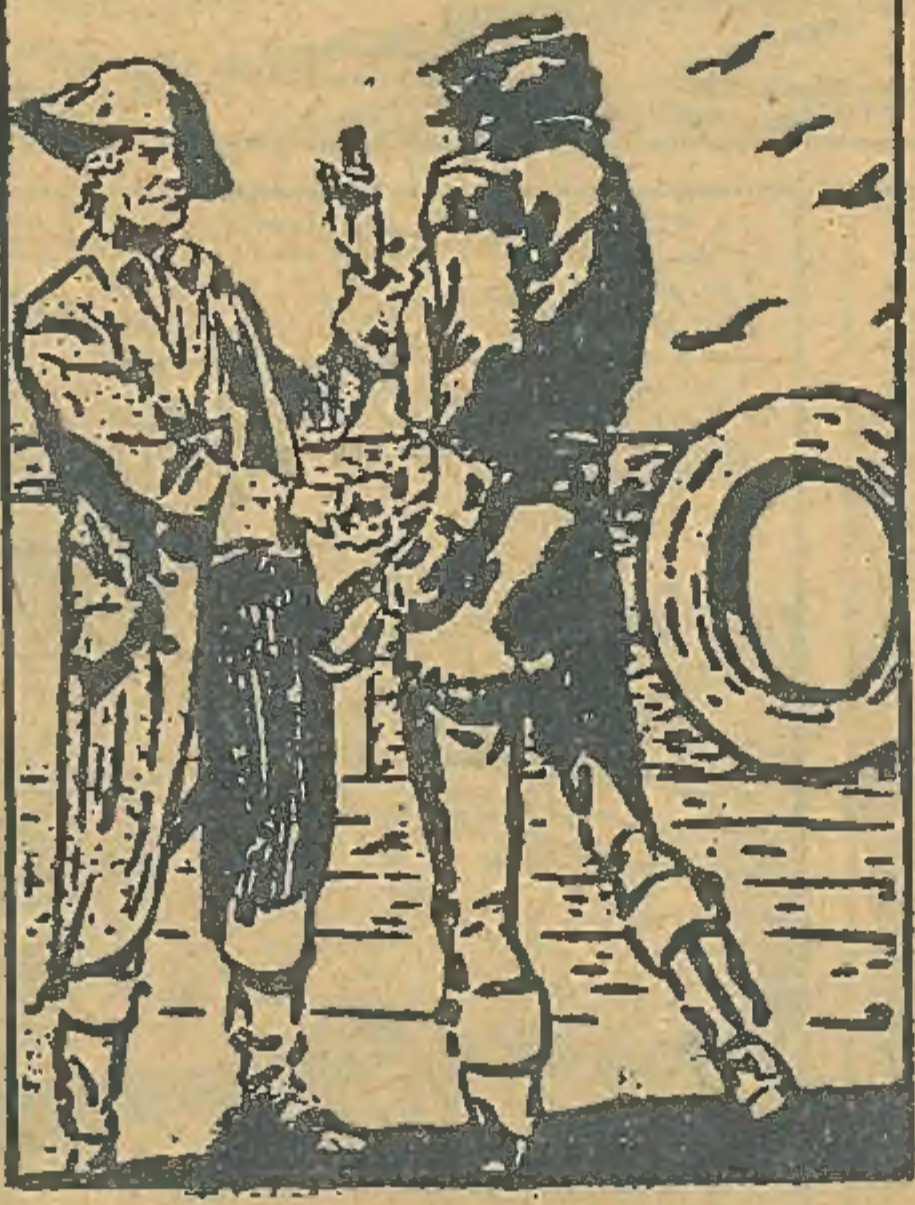
KORMORANIN YELKENLİSİ
KALE LİMANINA DEMİRLE-
Dİ. PARİSE BİR HABERCİ
GÖNDERİLDİ.

ÜÇ DÖRT GÜN SONRA PA-
RİSTEN CUMHURİYET HÜKÜ-
METİ NAMINA BİR MEMUR
GELDİ. KORMORANIN GENİSİ-
NE ÇIKTI.

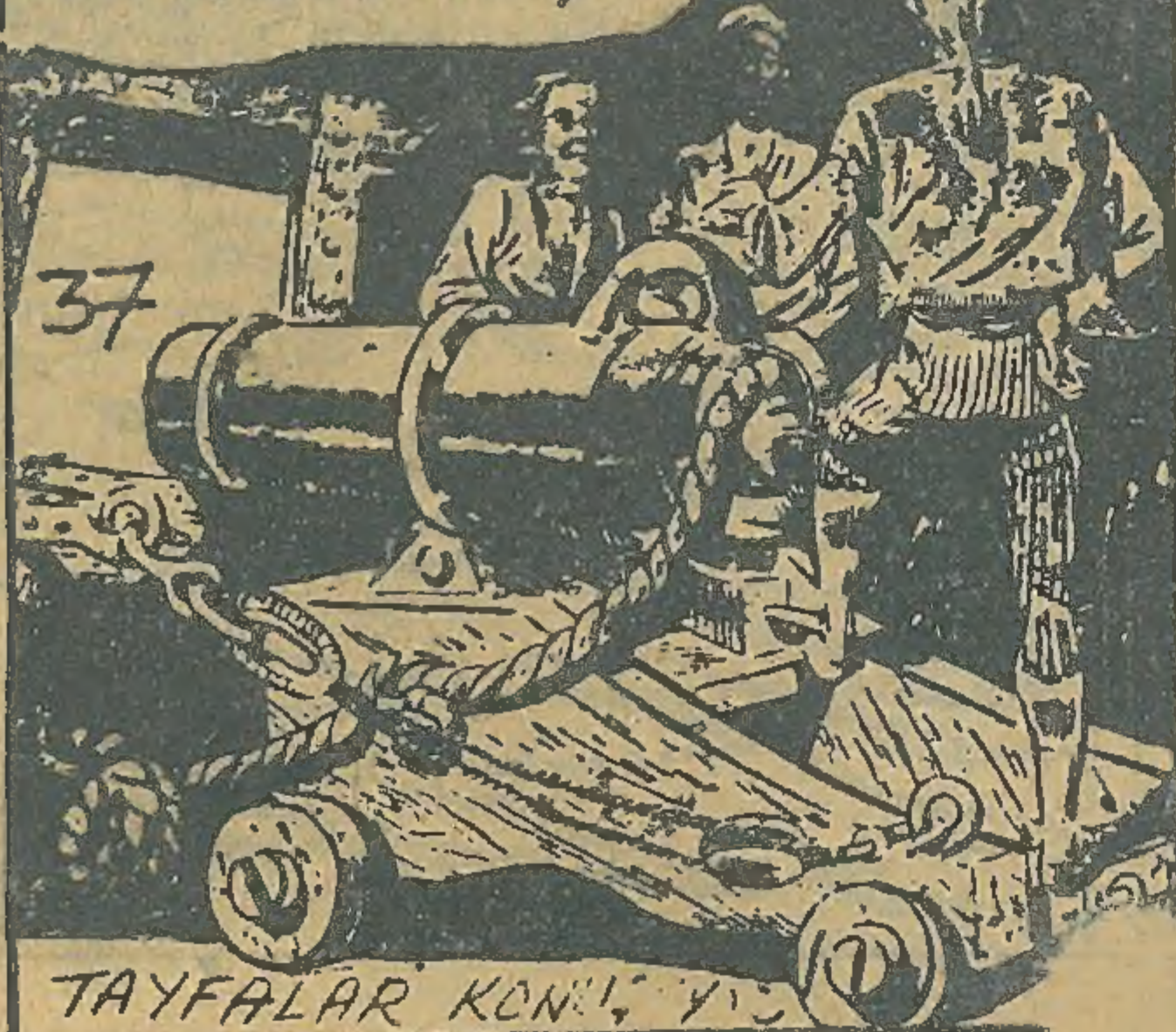
MERHABA HOŞ GEL
KAPTAN! DİNİZ
PARİSTEN EMİRLE
GELİYÖ- RİNİZİ
RUM. BEKLIYÖ-
RUM.

CUMHURİYET HÜKÜMETİ ADI-
NA BİZE İLTİHAKINIZA TE-
ŞEKKÜR EDERİM. SİZİNLE
DOST OLMaktan ŞEREF
DUYACAĞIZ. SİZE İLK OLARAK
VERDİĞİMİZ VAZİFE ŞUDUR:

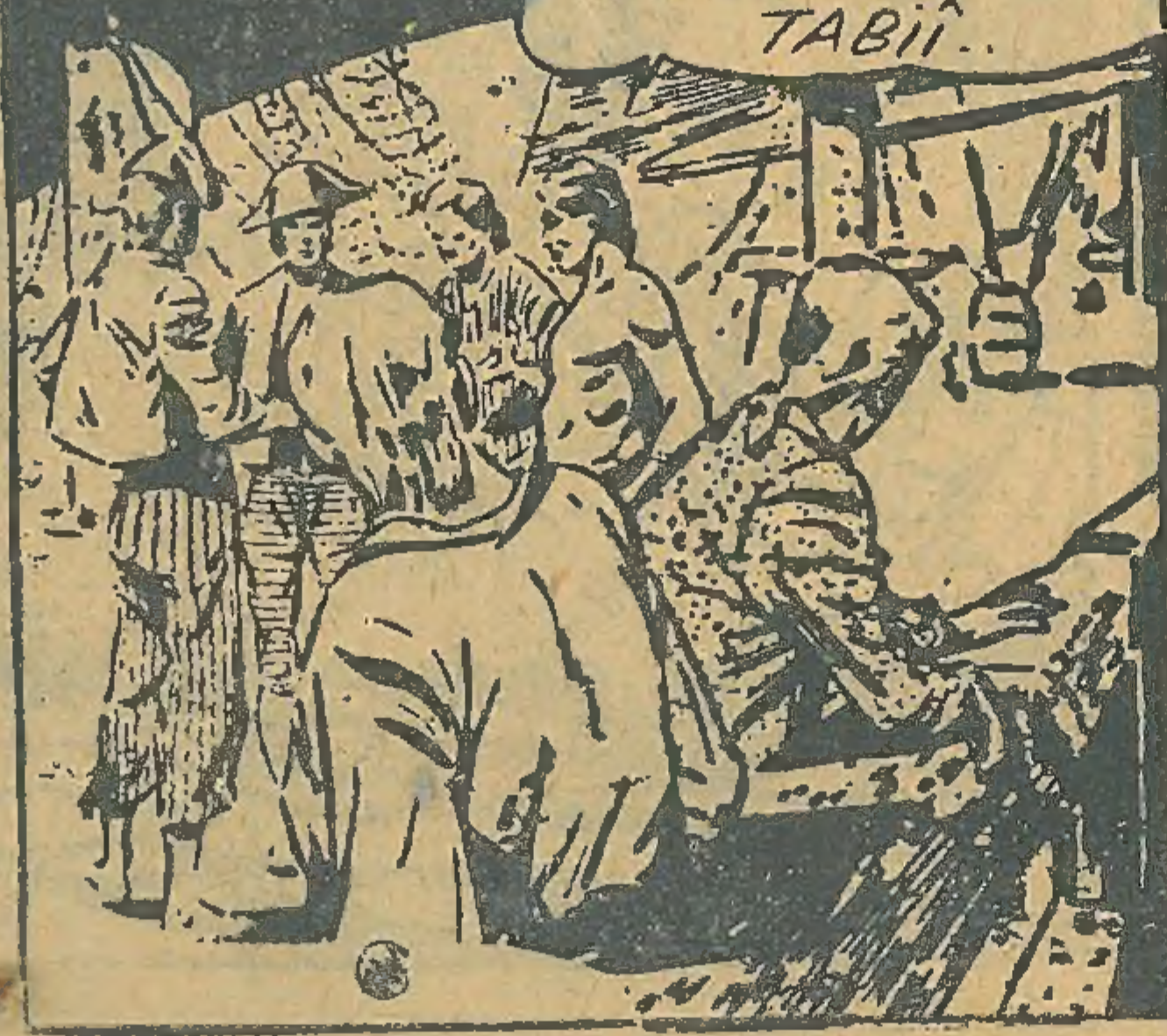

KONUŞURLARKEN DUYDUM:
BİZE BÜTÜN FRANSIZ KIYI-
LARINI GÜZETLEMELİK VE İN-
GİLTEREYE KAÇMAK İSTEYEN
ASILZADELERİ YAKALAMAK
ÖDEDİ VERİLMİŞ.
DOĞRUSU İYİ İŞ.

TAYFALAR KONTROLÜ

DAHASI VAR. İNGİLİZ VE
AVUSTURYA- LILARLA HARP
EDECEK MİSİZ? NE DERSİNİZ?
NE DİYECEĞİZ.
ÖLÜM KALIM
HARBI. MADEM
Kİ MİLLET MU-
KADDERATINA
HAKİM. SONUNA
KADAR HAR-
BEDERİZ
TABİİ.

SÖYLEDİKLERİMİ
İYİ ANLADIN, GEÇE-
CEĞİMİZ YOLLARI
İYİ BELLEDİN Mİ?
VAZİFEMİZ AÇIK
VE SARİH. ALLAH
YARDIMCIMIZ OLSUN.

HARKASI VAR

TECRÜBE

(6 ncı sayfadan devam)

kısa zamanda yapıldı. Hırsızın da-
marına iğne sokulduğu vakit hafif-
çe inlediği görüldü. Bu iğneden gi-
den ince bir boru, kanın boşalaca-
ğı kaptı nihayetleniyordu. Fakat
kap, alçak bir yere konmuştu ve
hırsız göremiyordu.

Tecrübe başladıktan az bir za-
man sonra doktor Shav'ın soğuk
sesi cınladı:

— Yarım litre. Yedi desilitre,
dokuz desilitre...

Haydut, dehşet içinde:

— Bırakın! dedi. Bütün kanımı
boşaltacaksınız!

Doktor Smith:

— Ne gezer? dedi. Senin gibi
güçlü kuvvetli insanlar, daha nele-
re dayanır? Kulaklarında bir uğul-
tu var mı?

— Evet!.

— Sol yumruğunu sıkmağa çalış,
bakalım vücudunda kuvvet kalmış
mı?

Adam, kısık sesiyle:

— Sıkamıyorum! dedi. Bırakın
artık!

Alnında ter taneleri belirmişti.

— Bir dakika bağırmağı dene-
senize.. Bakalım bağırabilecek mi-
siniz?

Adamın ağzından, boğuk bir ses-
ten başka bir şey çıkmadı.

Doktor Shav'ın sesi tekrar du-
yuldu:

— Bir buğuk litre!.. Bir litre, se-
kiz desilitre.. Bir litre dokuz desi-
litre!.

Haydudun dudaklarından bir fi-
sıltı halinde şu sözler döküldü:

— Bırakın diyorum! Bırakın be-
ni!.. Canavar herifler! Öldürecek-
siz beni...

Doktor Smith:

— Şimdi bırakacağız! dedi. Na-
bız zayıflıyor değil mi Shav!.. Şim-
di bayılsa da yeridir!.

Doktor Shav, adamın kalbine e-
ğilirken söylendi:

— Bayıldı bile! Bravo sana
Smith, cidden muvaffak bir tecrü-
be oldu! Tezahürler senin iddiala-
rını tamamen teyit etti.

Doktor Smith güldü:

— Halbuki adam, beş damla bi-
le kan kaybetmedi. Ben sana söyle-
mişim Shav! Nasıl tedavide telki-
nin hârikulâde faydalarını görüyor-
sak, aksi mânada telkinin bayıltıcı
olabileceği de muhakkaktır.. Tec-
rübemiz muvaffak oldu.

Hırsızın kalbini dinlemekten
kalkan doktor Shav şu cevabı verdi:

— Tecrübe hattâ, çok ilerî dere-
cede muvaffak oldu! Zira adam
ölmüş bulunuyor!

Mr. KREMP BURADA DEĞİL

(3 üncü sayfadan devam)

lindeki suyu yere bıraktı, eldivenli
elini cebine soktu, bir tabanca çı-
kardı. Sonra hızlı hızlı kapıya yü-
rüdü. Kanadı aralıyarak, hiddetle,
«Ne istiyorsunuz?» diye sorup tek-
rar kapamaya savaştı. Fakat Myrt
haykırdı: «Dikkat et Bill! tabanca-
sı var.» Bu sözün söylenmesiyle Mr.
Kremp'in çenesine bir yumruk ye-
mesi bir oldu. Başı masanın kenarı-
na çarptı ve kendinden geçti.

Gözlerini açınca karşısında üç ki-
şi gördü: Myrt, Bill'in kollarının a-
rasında idi. Babası da çalıştığı fabri-
kadan çıkınca onu görmek için uğ-
ramıştı. Myrt, annesinin her vakit,
«Bir adama istediğini kolay kolay
yaptıramıyacağını anladığın zaman
hemen bayılmalısın.» dediğini hatırla-
dı. Babası bunu bilmiyor olacaktı.
Bill ondan ayrılmış Kremp'in ya-
nına doğru yürüdü.

Mr. Kremp hiddetinden deli gi-
bi olmuştu.

Bill, «Seni alçak herif seni!» de-
di. Kızı tabanca çekip korkutarak
zorla götürceğini zannettin ha?
Mister Kremp evde değil, ne demek-
fa geçtiğim zamanlar Myrt'e telefon
fa geçtiğin zamanlar Myrt'e telefon
ederim. Eğer senin evde olmadığını
söylersen, bana, gel! demek istedi-
ğini anlarım. Öyle sözleşmiştik...»

GİZLİ VAZİFE!

NÖBETÇİ ODADAN ÇIKTI.

ALEN YAVRUM. SUSUNUZ. ALLAH AŞKINA SUS JOZEF BABA YDKSA HEPİMİZ MAHVOLURUZ.

ANNENİ KUR. TARMAĞA GELDİN DEĞİL Mİ? MİŞELİN İLE BİR PLAN YAPTIK. SEN DE BİZE YARDIM ET.

NE EM. REDİ-YORSUN SÖYLE HER DEDİ-GİNİ YAP. ONU KEFENLEYİP ÇUKURA ATACAĞIZ. SONRA ORADAN Gİ-KARIP YAKINDA DÜZ DÜĞÜMÜZ BİR EVE GÖTÜRECEĞİZ. BİR İKİ GÜN SONRA DA BURADAN ÇERİLİP GİDECEĞİZ.

PEKİ.. ANNENİ BUNDAN HA-BERDAR EDEYİM NE AN. NEM Bİ-LİYOR MU?

YAVRUM! SEVGİLİ ANNEM! HIÇ BİR ANA OĞLUNU TANI-MAZ MI.. BUNA NASIL İNANI-YORSUN ONU ÇOK SEVDİĞİ-Mİ SÖY-LEYİN.

BU SIKALA KADINLAK BA-RAKASINDA ROZİN, AN'A DERT YANIYORDU.

SEN BENİM ANNEMİSİN.. NE YAPAYIM SÖYLE.. YENİ DOĞMUŞ ÇOCUĞUMU E-LİMDEN ALDILAR.. ME-RAKTAN ÇATLI-YORUM.

CESARETİNİ KAYBETME YAVRUM.. TANRI YARDINI-CINIZ OLSUN TANRI BİZİ BIRAK-TI ARTIK.. YAVRUMU ÖLDÜRE-CEKLER

BU HAY-DUTLAR VAH.. SETİN O DE-RECESİNİ YAPAMAZ-LAR GÖRDÜM.. GÖZLERİMİLE GÖRDÜM.. BİR ÇOCUĞU KAYNAR KAZA-NA ATILAR.

ZAVALLI ROZİN BÜYÜK BİR ÜMİTSİZLİĞE DÜŞTÜ. KAÇMAK... KAÇMAK İS-TİYORDUM.. OĞLUMU ÖLDÜR-MEYİN.. KURTARIN BENİ... İMDAT.

AN ZAVALLIYI YATIŞTIR.. MAYA ÇALIŞTI. JOZEF BA-BA BU SİRADA İÇERİ GİRDİ. CESUR OL YAVRUM.. O DA BAK JOZEF BA-BA GELDİ. O BİZİ TESELLİ EDER.. YA PAMAZ

ROZİN JOZEFİN AYAKLA-RINA KAPANDI.

SAYIN BABA.. HABER GÖ-TÜRMÜKLE HAYATINIZI TEH-LİKEYE KOYUYORSUNUZ.. BİLİYORUZ.. AMA NE OLUR KOCAMA SÖYLEYİN OĞLUMA İYİ BAKSIN.

MİŞELİN İÇERİ GİRDİ. BU NE GÜRÜLTÜ BE! SEN Mİ İSYAN TOHUMUNU SAGINORSUN KÜÇÜK YI-LAN? DÜŞ ÖNÜME.. SENİ AYIRACAĞIM..

MİŞELİN ROZİNİ İTE KAKA'DI-ŞARI ÇIKARTTI. ROZİN BAR BAR BAŞIRIYORDU.

İMDAT! ADAM ÖL-DÜRÜYOR-LAR.. YE-TİŞİN BENİ ÖLDÜRE-CEKLER İMDAT.

MİŞELİN VE ROZİN DI-ŞARI ÇIKTIKTAN SONRA.. NE ALÇAK KARI.. KÖR DES-TEREYLE KESMELİ.. AN NİÇİN YUMUŞATMAK İÇİN ÖNE ATILMADIN.. SENİ BELKİ KIR-MAZDI..

BURADA KALMASI ONUN İÇİN DAHA İYİ OLMAZDI BELKİ DE ONDAN AMAN ALLAHIM.. BU CE-HENNEMDE DAHA FAZLA YAŞIYANMIYAR.

JOZEF AN'A SAKLADIĞI HAKİKATI FİSİLDAMAK İÇİN FIRSAT GÖZLÜYÖRDÜ.. Nİ-HAYET MURADINA ERDİ.

AN.. OĞLUN SENİ KURTARA-CAK

ARKASI VAR

İKİ AŞK ARASINDA

LORENNA CİD-
DEN ŞAHANE BİR
KIZ OLDUĞUN-
DAN, GERİ ONUN-
LA ÇOK ALAKA-
DAR OLUR. İRİ-
DENİN TUVALE-
TİNİ BAŞINDAKİ
ÇİÇEĞİ GÖRMEZ
BÜTÜN YEMEK
BOYUNCA GERİ
HEP LORENNANIN
İLE KONUŞTU-
ĞUNDAN. MİR-
MA İLE İRİDE
ADETA UNUTUL-
MUŞLARDIR.
MİRMA, LOREN-
NANIN, BABASI-
NI OYALAYABİL-
DİĞİNİ GÖRÜK-
ÇE MEMNUN
OLMAKTADIR.

ZALİMSİN DİYE BENİ TEK DİR EDİYORLAR, AMA
BEN DAHA ÇOCUK SAYILIRIM. HALBİKİ ONLAR
BANA CİLGİNCA AŞKLARDAN BAHSEDİYORLAR.
ZAMANI GELİNCE TABİ ONU BEN DE ANLARIM.
BELKİ DE BEN SAÇLARINDA
TEK TÜK AK BULUNAN ERKEK-
LERDEN HOŞLANA CAĞIM.

YEMekten SONRA GERİ LOREN-
NAYI DAnSA DAVET EDER.

BİLMEM İYİ DAnS EDEBİ-
LECEK MİYİM?

SİZKİ BİR HAVACİSİNİZ
SİZİNLE DAnS EDER-
KEN İNŞAN KENDİSİ-
Nİ UÇUYOR ZANNE-
DER.

BAnKA KAVAlYE
OLMADIĞI İÇİN
BİZDE İKİMİZ DAnS
EDELİMMİ?

HAYIR, GÜ-
LÜNG OLMAK İSTEMEN.

BÜÇÜCÜYÜ
EVİNE KADAR
GÖTÜRMELİYİM.

BABA SEN
TAM BİR KA-
VALYAY İMİSSİN.

GERİ, LORENNANIN İLE GİTTİKTEN
SONRA MİRMA, İRİDEYE SORAR.

BEN ONUN BU EVE BİR
DAHA AYAK BASTIĞINI İSTE-
MİYORUM.

LORENNANIN HAKİKA-
TEN ÇEKİCİ BİR KIZ
DEĞİL Mİ İRİDE?